రెడ్డి రంగారావు

చావు ఎవరికి?

'సికిందర్'

సిగరెట్ వెలిగించి నూటిగా ఆకాశానికేసి చూశాను.

అసంఖ్యాకమైన నక్షత్రాలు కన్పించాయి. అలా వాటినిచూస్తే నా అసంఖ్యాకమైన సమస్యలు కళ్ళ ముందు మెదులుతాయి. పరిష్కారం దొరకని సమస్యలు.

సమస్య ఎదురయినప్పుడల్లా సిగరెట్ వెలిగించి ఆలోచించడం నా అలవాటు. ఆ విధంగా 70 శాతం సమస్యలు పరిష్కరింపబడతాయి. కానీ, ఇప్పుడు నన్ను వేధిస్తోన్న సమస్యకి ఒకపట్టాన పరిష్కారం దొరకడము లేదు ఆరు నెలలనుంచీ...

ఈ ఆరునెలల్లో రోజుకి అయిదుప్యాకెట్లు చొప్పున సుమారు తొమ్మిదివేల సిగరెట్లు కాల్చాను. లాభంలేదు. సిగరెట్లవల్ల నా సమస్యకి పరిష్కారం దొరకదనుకుని ఆ తర్వాతి మెట్టు ఎక్కాను.

కానీ, మద్యం సేవించితే ఉద్యోగం మానేస్తానని నా అసిస్టెంట్ బెదిరించడంతో తాగుడు మానేశాను.

హైదరాబాదులో నేను డిటెక్టివ్ ఏజెన్సీ ప్రారంభించి ఆర్నెల్లు గడిచినా నన్నెవరూ డిటెక్టివ్ గా గుర్తించలేదు. కాబట్టి నా సేవలు ఎవరూ వినియోగించుకోవడం లేదు. అందువల్ల ఎక్కువకాలం ఆఫీసుకి తాళం వేసి ఇంట్లో గడుపుతున్నాను.

ఈ ఆరు నెల్లలో నేను సంపాదించింది శూన్యం. కోల్పోయింది వూహించనంత. అయినా నాలుగు నెలలు ఆఫీసు అద్దె, ఇంటి అద్దె బకాయిపడ్డాయి. అతి కష్టంమీద అసిస్టెంట్ కి జీతం ఇవ్వగలుగుతున్నాను.

నా అసిస్టెంట్ నా కష్టాల్లో పాలుపంచుకోకపోతే నేను మనోధైర్యం కోల్పోయి, చిటికెడు సైనేడ్ తో ఈ లోకానికి గుడ్ బై చెప్పేవాడ్ని.

సంపాదన ఏమీ లేకపోవడంతో అంతకుముందు బాగా బ్రతికినరోజుల్లో సంపాదించిన వస్తువులన్నిటినీ ఒక్కొక్కటి అమ్మకానికి పెట్టవలసి వచ్చింది. నా అసిస్టెంట్ కూడా అంతపనీ చేసింది. విలువయిన ఆభరణాల్ని అమ్మేస్తూ నాకు సహాయపడుతోంది ఎంత వారించినా!

ఆరు నెలల క్రితం నేను నా అసిస్టెంట్ చిత్రతో బెంగుళూరు విడిచి పారిపోయి రాకపోతే ఈ దుస్థితి ఏర్పడేది కాదు.

బెంగుళూరులో నేను రెండున్నర సంవత్సరాలు టాప్ క్లాస్ డిటెక్టివ్ గా చెలామణీ అయ్యాను. ఫీజు వసూలు చెయ్యడంలో నా అసిస్టెంట్ దిట్ట. ఆమె వసూలు చేసే ఫీజు వందరూపాయలనుంచి క్రమంగా వేలరూపాయలకి పెరిగింది. బెంగుళూరు విడిచేనాటికి మా కనీసపు ఫీజు వెయ్యిరూపాయలు.

అటువంటి సంపాదనతో విచ్చలవిడిగా ఖర్చుచేస్తూ

విలాసంగా జీవితం గడిపేం. దేనికయినా అంతువుంటుంది. మా విలాసజీవితం సరిగ్గా ఆరునెలల క్రితం అంతమై పోయింది.

అందుకు నేనే బాధ్యుడ్ని. నాకు చావు భయం ఎక్కువ. ఎవరయినా మామూలువాంగ నన్ను చంపుతా నని బెదిరించితే భయపడనుగాని, బెంగుళూరులో పేరు మోసిన గాంబ్లర్ రామచంద్రగౌండర్ బెదిరిస్తే నేనే కాదు, పోలీసులుకూడా భయపడతారు. నేను చేసిన పొరబాటు ఒకానొక నైట్ క్లబ్‌లో జరిగిన హత్య పరి శోధించడం. వారంరోజులు పరిశోధించి అది గౌండర్ చేసిన హత్య అని తెలుసుకుని విపరీతంగా భయపడ్డాను.

ఈ విషయం పోలీసులకి తెలియజేసేలోపున గౌండర్ నన్ను కలుసుకుని హెచ్చరించాడు — నేను కనుక్కున్న వివరాలు ఇక్కడే మర్చిపోయి సిటీవదిలి వెళ్ళకపోతే స్వర్గానికి పంపించేస్తానని!

ఇది విన్నాక చిత్ర అక్కడవుండేందుకు యెంత మాత్రమూ ఒప్పుకోలేదు. గౌండర్ 18 గంటలసమయం ఇచ్చాడు — ఈలోపు పారిపోవాలి. లేదా చావుతప్పదు!

పోలీసులతో నేనేమీ చెప్పలేదు. కేసు విరమించు కుని మరొకరికి అప్పగించమన్నాను. గౌండర్ చెప్పింది చేసితీరుతాడు. అతను చెప్పినట్టు చెయ్యకపోతే నాకే కాదు, చిత్రకికూడా చావు తప్పదు.

నా కారణంగా చిత్ర చనిపోవడం నాకిష్టంలేదు. గౌండర్‌ని ఎదుర్కొనే ధైర్యంకూడలేదు. అందువల్ల మేతో బెంగుళూరు విడిచి హైదరాబాదుకి రాక తప్ప లేదు.

కాలిపోయిన సిగరెట్ విసిరేసి మరో సిగరెట్ వెలి ంను.

ఇక్కడ నా డిటెక్టివ్ ఏజెన్సీ ఫ్లాప్ అయింది. భవిష్యత్‌లో కూడ బాగుపడే నమ్మకంలేదు. ఈ సిటీలో డిటెక్టివ్‌లకి ఆదరణలేదని తేలిపోయింది. అందువల్ల ఇక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయి మద్రాసులో ఆఫీసు తెరవాలి.

సిగరెట్ విసిరి టైంచూసుకున్నాను. 10-50. మరో గంట గడిస్తేగాని నిద్రపట్టదు. లైటార్పేసి చీకట్లో పెల్లికిలా పడుకున్నాను. జనవరినెల చలి ఎముకల్ని కొరికేస్తోంది. దానికితోడు పైన ఫ్యానుకూడ తిరుగుతోంది.

ఈరాత్రి నా సమస్యకి పరిష్కారం దొరికింది. ఇక్కడనుంచి మద్రాసుకి మకాం మార్చాలి. అందుకు ఖర్చులకి కొంత డబ్బుకావాలి. కాబట్టి నెలరోజులనించి పెట్రోలుకి డబ్బులేక మూలబడివున్న ఫియట్‌ని అమ్మక తప్పదు.

ఈ ఆలోచన ఎంతో కలవరపర్చింది. అయినాతప్పదు రేపువెళ్ళి బ్రోకర్ని కలుసుకోవాలి...ముందు చిత్ర సలహా తీసుకోవాలి. ఆమె ఒప్పుకోదు. ఇదొక సమస్య! యే విషయంలోనయినా చిత్రని ఒప్పించాలంటే చాలా కష్టమయిన పని. కారు విషయంలో ఎలాగయినా ఆమెను ఒప్పించాలి! ఎలా?

సమస్య! సమస్య!...అడుగడుగునా సమస్యలే!

అసహనంగాలేచి లైటుస్విచ్ నొక్కబోతుండగా ఫోను మ్రోగింది...

ఒక్కక్షణం సందేహించాను. మూడురోజుల నుంచి ఆఫీసు అద్దెకిచ్చిన ఆసామీ నన్ను వేధిస్తున్నాడు. నేను ఇప్పుడు రెస్పాన్స్ యిస్తే తిట్లుపడక తప్పదు!

మౌనం వహించడం మంచిది.

కానీ, మరొక విషయం తట్టింది. ఒక వేళ చిత్ర

చేస్తోందా? ఇంత రాత్రి ఏంపని? లేక ఎవరైనా క్లయింట్ చేస్తున్నాడా?

తొంభైశాతం అది క్లయింట్ అవడానికి వీల్లేదు.

తక్షణ రిసీవర్ ఎత్తి చెవిదగ్గర పెట్టుకున్నాను. "ఇది! డిటెక్టివ్ ఈశ్వర్రావ్ గారి గృహము" అన్నాను వినయంగా.

"తెలుసు" అంది అవతలి కంఠం—స్త్రీ కంఠం. "నీవు పదివేలు సంపాదించాలని వుంటే రేపుదయం పదిగంటలకి హోటల్ కంపాలా రూం ట్వెంటీఫోర్‌లో నన్ను కలుసుకో—జాగ్రత్త! ఈ విషయం ఎవరికీ చెప్పకు!—నీ సెక్రటరీకి కూడా!"

తక్షణ లైను కట్ అయింది. ఒక్క క్షణం మతిపోయింది.

రిసీవర్ పెట్టేసి బెడ్ మీద పడుకుని జాగ్రత్తగా ఆమె మాటలను మననం చేసుకున్నాను. ఆమె మాటల్లో నన్ను ఆకర్షించింది ఒక్కటే.

'నీవు పదివేలు సంపాదించాలని వుంటే...'

ఎందుకులేదు? పదిరూపాయలకోసం నేనిప్పుడు యే పనయినా చేయడానికి సిద్ధంగావున్నాను. పదివేలు! అంతడబ్బు నా కెవరూ ఇవ్వలేదు!

ఆమె మాటలు నేను సరిగా విన్నానా? నా ఒళ్ళు జలదరించింది. ఆమె కంఠంలో ప్రత్యేకతవుంది. కర్కశంగా, యేమాత్రం దయలేనిదిగా... మొత్తానికి అది స్త్రీలకుండే సహజమైన స్వరంకాదు!

ఆమెకి నాతో ఏం పని? ఆమె ఎవరు? ఆమె హోటల్ లో వుంటోంది కాబట్టి, ఆమెది హైదరాబాదు కాదు.

ఆమె ఎవరయినా, ఎక్కడనుంచి వచ్చినా నాకు

అనవసరం! నాక్కావలసింది డబ్బు! పదివేల రూపా యలతో నాకు మద్రాసువెళ్ళే అవసరం వుండదు. ఇలాటి క్లయింట్సు నెలకొకరు దొరికినా చాలు.

ఉదయం సరిగ్గా పదిగంటలకి ఆమెని కలుసుకోవాలి.

ఆమె ఒక హెచ్చరిక చేసింది: నేనామెను కలుసు కొన్నట్టు ఎవరికీ తెలియకూడదు-నా అసిస్టెంటుకి కూడా.

నవ్వుకున్నాను. నేను పదివేలు సంపాదిస్తున్నట్టు ఒక రికి ఎందుకు తెలియాలి? అంతడబ్బు ఒకేసారి చిత్ర చేతిలో పెట్టి ఆమెని ఆశ్చర్యపరచనూ?

చిత్రవిచిత్రమైన కలలతో ఆ రాత్రి సరిగా నిద్రపట్ట లేదు.

2

కారిడార్‌లో నడుస్తోంటే నాకాళ్ళు వణకసాగాయి. నా భయానికి కారణం అనుక్షణం అనేక సమస్యలతో సతమత మవుతున్న నేను, సామర్థ్యం కోల్పోయానేమో నన్న అనుమానం.

వరుసగా గదుల్ని చూస్తూ నడుస్తున్నాను.

రూం ట్వెంటీవన్...టూ...త్రీ...ఫోర్!

టక్కున ఆగి టైంచూసుకున్నాను. 10-00.

జేబులో పిస్టల్‌ని ఒకసారి తడుముకుని కాలింగ్ బెల్ నొక్కాను. మరుక్షణం "కమిన్!" అన్న మాటలు విన్పించాయి.

అదేకంఠం! వొళ్ళు జలదరించే కంఠం!

నెమ్మదిగా తలుపునెట్టి లోనికి అడుగుపెట్టాను. చల్లటి గాలి శరీరానికి సోకి వణుకుపుట్టింది. ఆమె సోఫాలో కూచోని నాకేసి సూటిగా చూస్తోంది.

ఆమెకి నలభై అయిదేళ్ళుంటాయని అంచనా వేశాను.

చూపులు అసహ్యంగా వున్నాయి, ఆమె కంఠంకంటే. గోధుమరంగు శరీరం. ఆమె శరీరంకంటే ఆమె ధరించిన నగలే నన్ను ఆకర్షించాయి. ధనవంతురాలు...

"గుడ్ మార్నింగ్ మాడమ్" అన్నాను.

ఆమె తలూపి కూచోమన్నట్టు సైగ చేసింది కళ్ళతో. ఆమె కంఠంతో చెప్పడంకంటే కళ్ళతో చెప్పడమే నయమనిపించింది నాకు.

"నా పేరు నళినీదేవి."

నా వళ్ళు జలదరించింది ఆమె మాటలువిని. రాత్రి ఆమె కంఠమే విన్నాను. ఇప్పుడామె రూపంకూడా చూస్తున్నాను. ఆమెరూపం ఎవరయినాచూస్తే ఆడ విలన్‌గా అంచనా వేయక తప్పదు.

ఆమెతో నేను జాగ్రత్తగా వ్యవహరించాలి. బాగా ఆలోచించి ఆమెను నమ్మాలి. ఆమె నాకు జిత్తులమారిలా కన్పిస్తోంది.

ఆమె యెదురుగా సోఫాలో కూచోని, "యస్, మాడమ్...?" అన్నాను.

ఆమె నన్నోసారి చూసింది. పచ్చటి పెదవుల్ని బిగబట్టి రెండుక్షణాలు ఏదో ఆలోచించింది. ఆ తర్వాత నాతో అంది. "ఈశ్వర్, నిన్న సాయంత్రం నేను రాజమండ్రినుంచి ఇక్కడికొచ్చాను. నువ్వు నాకు సహాయం చేయాలి."

"చెప్పండి?"

"ఇంతవరకు యిలాటి సహాయం నిన్నెవ్వరూ కోరి వుండరు." మళ్ళీ రెండుక్షణాలు నిశ్శబ్దం. "నువ్వు తప్ప కెవరూ సహాయపడలేరు. ఈశ్వర్, నువ్వు డబ్బు ందిలో వున్నావనుకుంటాను?"

"మీ కెలా తెలుసు?" ఆమె నన్ను ఏకవచనములో సంబోధిస్తోంటే నా దుస్థితికి ఏడుపొస్తోంది. బెంగుళూర్లో నన్నెవరూ అలా సంబోధించలేదు.

"నాకు సహాయపడే వాళ్ళగురించి గాలిస్తోండగా ఎవరో నీ పేరు చెప్పేరు. నీగురించి తెలుసుకున్నాను. నీ ఏజన్సీ మూతబడిందట?"

ఆమె కంఠమే కాదు, ఆమె మాటలుకూడా నాకు నచ్చడంలేదు. ఆమె ఎత్తిపొడుపుల్ని భరించలేక పోతున్నాను.

"ఎవరు చెప్పేరుమీకు?" అన్నాను కోపంగా.

ఆమె అసహ్యపు చూపులు నామీద నిలిచాయి. నా కోపం ఎగిరిపోయింది.

"అది నీ కనవసరం ఈశ్వర్ — పదివేల రూపాయలకు నేను చెప్పిన పని చేస్తావా?"

ఉలిక్కిపడ్డాను. ఆమె గొంతులో వణుకు స్పష్టంగా గమనించాను! ఆమె ఎందుకో భయపడుతోంది! ఏమిటి ఆమె చెప్పేపని?

"ఏం చెయ్యాలి మాడమ్?" ఆదుర్దా అణుచుకొని అడిగాను.

ఆమె వెంటనే జాగ్రత్తపడింది. "తీరా విన్నాక నువ్వు చేయడానికి నిరాకరించకూడదు! అర్ధమయిందా? పదివేల రూపాయల్ని ఒక్కసారి తలచుకో! అంత డబ్బుని ఒకేసారి నువ్వు సంపాదించావా?"

"మాడమ్, నా పర్సనల్ విషయాలు మీ కనవసరం, అనవసరంగా టైం వేస్ట్ చేయకండి! మీరిచ్చే పదివే రూపాయలకి నేనేం పని చెయ్యాలి?" అన్నాను యస్ గా.

"ఈశ్వర్, నువ్వు డిటెక్టివ్‌వి. పథకాలు బాగా వేస్తావు. అందుకే నిన్ను నమ్మి ఎన్నుకున్నాను" అంది ఆమె సౌమ్యంగా. "నేను సాధించదలచుకున్న పనికి పటిష్టమయిన పథకం కావాలి. నేను చదువుకున్నదాన్ని. ప్రతీది ఒక పద్ధతి ప్రకారం జరగాలి. ఎక్కడా లోటు పాట్లు వుండకూడదు."

ఆమె లేచి టేబిల్ దగ్గరికి నడిచింది. ఆమెని గమనించాను. ఏ కోశానా ఆమెలో స్త్రీ సహజగుణాలు లేవు. ఆమెలో నాకు నచ్చని అంశాలు ఒకొక్కక్కటి బయట పడుతున్నాయి.

టేబిల్ మీది సూట్‌కేసు తెరిచి ఒక కవరు తీసింది. వెనక్కి తిరిగివచ్చి సోఫాలో కూచోని ఓ కవరు నాకు అందిస్తూ, "ఈ ఫోటో చూడు!" అంది.

కవరులోంచి ఫోటో బయటకు లాగాను. నొసలు చిట్లించాను. ఆ ఫోటోలో వున్నది ఎవరో నాకు తెలియదు. అతను పాతికేళ్ళ యువకుడు. కోలముఖం, మొన దేలిన ముక్కు, వుంగరాలు తిరిగిన జుత్తు, సన్నటి మీసాలు...అతనికీ, నా ఎదురుగా కూచున్న నళినికీ ఎలాంటి పోలికా లేదు.

ఫోటో తిరిగి కవర్లో పెట్టి టీపాయ్‌మీద పెట్టాను. ఆమె అలాగే చూస్తోంది. "ఎవరితను?" అడిగాను.

"శివరాం. నాకాబోయే అల్లుడు. అతను అల్లుడు కావడం నా కిష్టంలేదు." ముక్కలు ముక్కలుగా చెప్పిందామె.

నాకర్థం కాలేదని చెప్పాను.

ఆమె నిట్టూర్చి అంది, "నా కూతురు సుమిత్ర అతన్ని ప్రేమిస్తోంది. సుమిత్రకి నేను వేరే మంచి సంబంధం నిశ్చ

యించాను. అది ఆమెకి ఇష్టంలేదు. ఆమె శివరాంని ప్రేమించడం నాకిష్టంలేదు.''

''మీ యిద్దరి అయిష్టాలతో నాకేమిటి పని?''

''అదే నీకు చెప్పబోతున్నాను.'' అందామె వెంటనే.

''చూడు ఈశ్వర్, సుమిత్ర ఒక్కతే నా సంతానం. దానితండ్రి చనిపోయినప్పటినుంచీ నాకు చాలా బాధ్యతలు వచ్చాయి. బయట వ్యాపారం, దాని బాగోగులూ అన్నీ నేనే చూడాలి. సుమిత్ర నాకు దూరమైతే నేనే కాదు, నా నలభైలక్షల వ్యాపారంకూడా సర్వనాశనం అయిపోతుంది.

''నీకు నాలో స్త్రీలక్షణాలు కన్పించడం లేదనుకుంటాను. మావారు చనిపోయాక ఆ లక్షణాలన్నీ దూరమయ్యాయి. విశ్రాంతిలేదు. క్షణానికోచోట వుంటాను. మీటింగులూ, కాన్ఫరెన్సులూ... తెల్లారిలేస్తే అర్థరాత్రిదాకా మగవాళ్ళ మధ్య మసలుతాను. నామీద పడ్డ బాధ్యతలన్నీ నన్ను ఒక ప్రత్యేక స్త్రీగా తయారుచేశాయి. ఈ కారణంవల్లనే ననుకుంటాను, సుమిత్ర నాకు దూరమవుతోంది...''

ఆమె కాస్సేపాగింది. నేను మాట్లాడలేదు.

ఆమె తిరిగి చెప్పసాగింది. ''బిజినెస్ ఎవరికయినా అప్పగించి నేను ఇంటిపట్టున వుందామనుకుంటే, నాకు ఆప్తులెవరూ లేరు. ఎక్కువకాలం నేను బిజినెస్ వ్యవహారాల్లో గడపడంవల్ల సుమిత్రతో ఏకాంతంగా గడిపే సమయం చిక్కడంలేదు! ఆమె నాకు దూరమవుతోంది. అసహ్యించుకొంటోంది. అయినా నేనెలాంటి జాగ్రత్తలూ తీసుకోలేకపోయాను.

''ఈమధ్యే తెలిసింది: ఆమె శివరాం అనే వుద్యో

ప్రేమిస్తోంది. రెండు నెలల క్రితం నేను మంచి సంబంధం చూశాను. అతను డాక్టర్. పేరు జయదేవ్. సుమిత్రకిది ఇష్టంలేదని ముఖంమీద చెప్పేసింది. ఒక ఉన్నతాధికారి కూతురు సామాన్య వుద్యోగిని పెళ్ళి చేసుకుంటుందిట!"

శాంతంగా మాటలాపేసి నన్ను చూసిందామె.

నేనలా మాటాడకుండా కూచోడం బావుండదనిపించింది.

"జీవితంలో స్త్రీ ఒక్కడికే మనసు అంకితం చేస్తుంది." కామెంట్ చేశాను.

"నోర్ముయ్!" అర్చిందామె గట్టిగా. "దాని మనసు ఎదగలేదింకా అంకితం చేయడానికి! నిన్ను రమ్మన్నది నాకు ఫిలాసఫీ చెప్పడానిక్కాదు!"

"ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ," అన్నాను నొచ్చుకుంటూ, "ఆమె కెన్నేళ్ళు?"

"పదిహేడు." చెప్పిందామె శాంతించి. "అయినా దాని మనసు ఎదగలేదు. లేకపోతే నన్నర్థం చేసుకునేది. మంచీ-చెడూ గ్రహించే వయసుకాదు. నాకు సుమిత్ర తప్ప ఇంకెవరూ లేరు. నేనామెని ఎందుకు నిర్లక్ష్యం చేస్తాను ఈశ్వర్?"

"సరే, అసలు విషయం చెప్పండి. మాతృత్వంలోని మాధుర్యం నాకు తెలీదు."

"నువ్వు ఫిలాసఫీ మాట్లాడకు దయచేసి! సుమిత్ర దూరం కావడం నేను భరించలేను! అంతేగాక, యిది నా పరువు ప్రతిష్టలకి సంబంధించిన సమస్య! సుమిత్ర ఏ చిన్న తప్పు చేసినా దాన్ని శిక్షించను—నన్ను నేను శిక్షించుకుంటాను, ఆత్మహత్య చేసుకుని!

"కాబట్టి, మేం ఇద్దరం క్షేమంగా వుండాలంటే నీ

సహాయం కావాలి. సుమిత్ర నడతని నా యిష్టప్రకారం మార్చేందుకు ఇప్పుడొకే ఒక్క మార్గముంది. ముక్కూ మొఖం తెలియని అనామకుడితో అది ఇల్లువిడిచి వెళ్ళిపోవడానికి నిశ్చయించుకుంది. ఒకవేపు నేను జయదేవ్‌తో దానికి పెళ్ళి ప్రయత్నాలు చేస్తున్నాను— ఇప్పుడు ఆలోచించు, నా పరువేం అవుతుంది?''

''సుమిత్ర శివరాంతో వెళ్ళిపోవడం వలన మీరు నిశ్చయించిన పెళ్ళి ఆగిపోతుంది. వాళ్ళు కారణం అడుగుతారు. చెప్పడానికి మీ ఆత్మాభిమానం ఒప్పుకోదు— అందువల్ల ఆత్మహత్య చేసుకుంటారు. కాబట్టి మీ పరువుకి ఎలాటి భంగమూ వుండదు!'' అన్నాను.

''సరిగా చెప్పావు. నేను చావడం నీ కిష్టమేనా?''

వులికిపడ్డాను. పది వేల రూపాయలు కళ్ళముందు మెదిలాయి.

''లేదు!'' అన్నాను వెంటనే.

''అందుకేం చేస్తావు?''

రెండు నిమిషాలు ఆలోచించాను. ఆ తర్వాత అన్నాను. ''నేను చేయగలిందేమీ లేదు. మీమాట వినకపోతే ఆత్మహత్య చేసుకుంటానని బెదిరించండి. సుమిత్ర దారికొస్తుంది. ఏ కూతురూ తన తల్లి చావు కోరుకోదు!'' నాలిక కరుచుకున్నాను, నా మాటల్లో ఫిలాసఫీ దొర్లినందుకు...

అది ఆమె గ్రహించలేదు. ''ఈశ్వర్, దానిదృష్టిలో నేను ఎప్పుడో చచ్చాను. చావు రెండుసార్లు రాదు. నువ్వు చెప్పినట్టు నేను బెదిరించానుకూడా! దానికిపట్టింపు లేదు! నే నేమయి పోయినా దానికి చింతవుండదు!''

''అయితే మీరు ఆత్మహత్యా ప్రయత్నం విరమించుకున్నట్టే కదా?''

"కాదు, సుమిత్రని నా దారికి మళ్ళించేందుకు కాయశక్తులా ప్రయత్నం చేస్తాను. ఫలించకపోతే ప్రాణాలు తీసుకుంటాను..."

"అయితే ఇప్పుడు నన్నేం చేయమంటారు?"

ఆమె తీక్షణంగా చూసింది. ఇప్పుడామె చూపులు అసహ్యంగా లేవు. కారణం: నేనామెను పూర్తిగా అర్థం చేసుకున్నాను.

"నేను చావడం నీకిష్టం లేదుకదూ?" అందామె అలాగే చూస్తూ. "అయితే శివరాంని చంపు!"

"మాడమ్! మీరేమన్నారూ?" అర్చాను గట్టిగా.

"నీ కర్థమయింది. ఏ విషయమైనా నేను ఒకేసారి అర్థమయ్యేలా, వినపడేలా చెప్తాను. ఏమిటని అడిగితే నాకు కోపం వస్తుంది."

నా గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి. నళినిముఖం ఇప్పుడింకా క్రూరంగావుంది. అక్కడ కూచోడానికి నాకు మనస్కరించ లేదు.

నేను వూహించినట్టే జరిగింది. ఆమె జిత్తులమారి!

"సారీ, మాడమ్" అన్నాను లేచి నిలబడి. "మీ మానసిక స్థితి చాలా ఘోరంగా వుంది. మీరు సంప్రతించవలసింది డిటెక్టివ్‌ని కాదు, సైకియాట్రిస్ట్‌ని."

ఆమె సమాధానంకోసం ఎదురుచూడకుండా, నా పదివేల కల చెదిరిపోయినందుకు బాధతో తలుపు వేపుకు నడిచాను. ఇంతలో వెనుక భళ్ళున తలుపు తెరుచుకున్న శబ్దమైంది.

తిరిగి చూశాను.

బాత్‌రూంలోంచి ఒక వస్తాదులాంటి మనిషి గదిలోకి ప్రవేశించాడు. నేను ఛటుక్కున జేబులోంచి పిస్తోలు తీసి పట్టుకున్నాను.

"మాడమ్! ఎవరతను?"

"శంభూ!" గొణిగింది నళిని.

ఆ వస్తాదు నిగనిగలాడుతున్న కండల్ని ప్రదర్శిస్తూ గదిలో కాస్సేపు పిల్లి మొగ్గ లేశాడు. ఆ తర్వాత జేబు లోంచి లావాటి పచ్చివక్క తీసి నోట్లో వేసుకుని పట పటమని కొరికి మింగేశాడు.

నా ఒళ్ళు జలదరించింది! పిస్తోలు అలాగే గురి పెట్టాను.

ఆ వస్తాదుకి ముప్ఫై అయిదేళ్ళుంటాయి. ఉక్కు శరీరం. చేతులు, ఛాతీ, పిక్కలు నూనె రాయడంవల్ల నిగనిగలాడుతున్నాయి, చిన్న కళ్లు. చప్పిడి ముక్కు. మొనదేలిన పలువరస. వొంటిమీద తెల్లటి బనియన్, నల్లటి నిక్కరు ధరించాడు — కాళ్ళకి కాన్వాస్ బూట్స్.

నళిని నన్ను చూసి పకపకమని నవ్వింది. "శంభూ నా బాడీగార్డ్. వరల్డ్ ఛాంపియన్ అలీని అవలీలగా చిత్తు చేసే శక్తి వుంది వీడిదగ్గర! నామాట విని ఇలా వచ్చి కూచో, ఈశ్వర్."

బదులుగా నేనూ గట్టిగా నవ్వాను.

"మాడమ్, మీ బాడీగార్డ్ సంభూ భూతంకాదు! నా చేతిలో పిస్తోలువుంది—వళ్ళు దగ్గర పెట్టుకోమనండి! లేదా ఛస్తాడు!"

వస్తాదు మాటాడలేదు.

నళిని అంది, "ఏదీ పిస్తోలు పేల్చు? పిచ్చివాడా! పేలుడువిని అందరూ వస్తారు! అనవసరంగా శంభూని చంపి జెయిలు కెందుకెళతావ్? శివరాంని చంపి పది వేలు దక్కించుకో!"

"మాడమ్, నేనెవర్నీ చంపను! ఇక్కడ్నుంచి వెళ్లిపోతున్నాను. మీ మనసులోంచి హత్య చేయించే ఆలోచన తీసేయండి!" అన్నాను. పిస్తోలు తిరిగి జేబులో పెట్టుకుని శంభూని చూశాను నవ్వుతూ.

ఆ తర్వాత గబగబ తలుపుదగ్గరికి నడిచి పిడిమీద చెయ్యివేశాను. నా భుజంమీద బరువైన హస్తం పడింది....

తిరిగిచూశాను. శంభూ చూస్తున్నాడు నవ్వుతూ. నేనతన్ని విదిలించి కొట్టేలోగా అతను నన్ను రెండు చేతుల్లో పైకెత్తి గిరగిర తిప్పి సోఫాలో కూలేశాడు. నేను గట్టిగా కేక పెట్టి కళ్ళు మూసుకున్నాను.

"ఈశ్వర్!" నళిని అంటోంది. "పరిస్థితి గ్రహించే వుంటావు. నా రహస్యాలు తెలుసుకుని నాకు సహాయపడకుండా నువ్వు వెళ్ళలేవు! నేను చెప్పినట్టు చేసి పది వేలు దక్కించుకో!"

నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరిచాను. అప్పటికి ఆయాసం తగ్గింది. ఎదురుగా శంభూ నిల్చుని వున్నాడు మంచినీళ్ళ గ్లాసుతో. గ్లాసందుకుని నీళ్ళు తాగుతుండగా నా జేబులో చెయ్యిపెట్టి పిస్తోలు తీసుకున్నాడు శంభూ.

"వెరీగుడ్" అంది నళిని. "ఇప్పుడు చెప్పు, చెప్పినట్టు చేస్తావా? నీతో ఆడుకోమని శంభూతో చెప్పమంటావా?"

నేను పరిస్థితి గ్రహించాను. ఒంటరిగాడ్ని. నళిని చెప్పినట్టు చేస్తానని ఒప్పుకోకపోతే ఒళ్ళు హూనమవుతుంది! ఆ శంభూతో నేను ఆయుధం లేకుండా తలపడలేను.

"ఆల్ రైట్ మాడమ్. మీ శక్తి గ్రహించాను. మీ సమస్యకి మరో పరిష్కారం దొరకలేదా?"

"శివరాం చావడం ఒక్కటే పరిష్కారం. అతన్ని చంపకపోతే నువ్వెక్కడున్నా వెతికి పట్టుకుని చంపిస్తాను—నా శక్తి నువ్వు గ్రహించావు" అందామె కర్కశంగా.

"అవును గ్రహించాను. ముందు కాఫీ తెప్పించండి. తర్వాత బిజినెస్ మాట్లాడుకుందాం!"

నళిని శాంభూకి సైగ చేసింది.

శాంభూ హోటల్ సర్వీస్‌కి ఫోన్ చేసి కాఫీలు ఆర్డరిచ్చాడు.

నళిని నా వేపు తిరిగి, "చాలా సంతోషం! నువ్వు నీ క్షేమం కోరుకుంటున్నావు!" అంది.

"మీ క్షేమంకూడా కోరుకుంటున్నాను. పదికాలాల పాటు మీరు కళకళలాడుతూ వుండండి. శివరాం నశించాలి!" అన్నాను.

"నిన్ను నమ్మాను ఈశ్వర్. కేవలం మూడు రోజుల్లో నువ్వాపని చెయ్యాలి. ఇరవై మూడవ తారీఖున ఆ యిద్దరూ కలకత్తా వెళ్ళిపోతున్నారు."

"మాడమ్, మీరు బాగా ఆలోచించే ఈ నిర్ణయానికి వచ్చారా? నేను అతన్ని చంపితే మీ కూతురు ఆత్మహత్య చేసుకుంటుందేమో......జీవితంలో స్త్రీ ఒకే ఒక్క—"

"దానికేమీ తెలియదు ఈశ్వర్! ఆ శివరాం మాయ చేశాడు! చేతిలో కానీ లేకుండా కలకత్తాకి ఎలా వెళతారు? నగలు తెమ్మని చెప్పివుంటాడు దగాకోరు వెధవ. ఆ నగలతో నాలుగు రోజులు జలసా చేస్తారు...ఆ

తర్వాత వీధిన పడతారు! నీచానికి తలపడతారు! నాశన మైపోతారు. నా కూతురు నా కళ్లముందు నాశనమవడం సహించను! దాన్ని నువ్వు రక్షించాలి"

"మీరు శివరాంతో మాట్లాడారా?"

"మాట్లాడాను. హెచ్చరించాము—నన్నేమాత్రం లెక్క చేయడంలేదు! శివరాం సుమిత్రతో పారిపోతే నా పరువు మంటగలుస్తుందని గ్రహించి అతన్ని చంప డానికే నిశ్చయించాను. శంభూ ఒక్క గుద్దు గుద్దితే ప్రాణాలు వదలడం ఖాయం. కానీ—హత్య బయట పడే అవకాశాలున్నాయి.

పటిష్టమైన పథకం కావాలి. శివరాం హత్య ఎవరికీ అంతుబట్టకూడదు. అందుకే నిన్ను ఎన్నుకున్నాను. నువ్వు చేయవల్సిందల్లా ముక్కూ ముఖం తెలియని మనిషిని పథకం ప్రకారం చంపి, హత్య బయటపడకుండా జాగ్రత్త తీసుకోవడమే."

కాఫీలు వచ్చాయి. నేను తాగుతూ ఆలోచించాను. హత్య చెయ్యాలి! ముక్కూ ముఖం తెలియని మనిషిని! అతను నాకేం అపకారం చేశాడు? లేదు, నేను హత్య చేయను. హంతకుల్ని పట్టుకోడం నా వృత్తి.

నళినిని ఎలాగైనా బోల్తా కొట్టించి ఈ వ్యవహారం నుంచి బయటపడాలి. అందుకు ఆమె చెప్పినట్టు చేస్తానని నమ్మించాలి. ఆ తర్వాత కొన్ని షరతులు పెట్టాలి. కాలయాపన చేయాలి. అవకాశం చిక్కగానే ఈవూరు వదిలి పారిపోవాలి!

ముందుగా షరతులు ఆలోచించాను.

"ఆల్ రైట్ మాడమ్, ముందు డబ్బుగురించి మాట్లాడుకుందాం." అన్నాను.

"పదివేలిస్తాను" అందామె.

"లాభంలేదు!" అన్నాను అడ్డంగా తలూపుతూ. "మరో పదివేలు ఇవ్వండి!"

ఆమె ఉలిక్కిపడింది, "ఏమిటన్నావ్?"

"మీకర్థమైంది. ఏ విషయమైనా నే నొక్కసారి చెప్తాను. మీరు అదనంగా ఇచ్చే పదివేలు శివరాం పేర్న రక్షణ నిధికి పంపుతాను" అన్నాను.

"ఎందుకు?"

"నేను చేసే పాపం ఆ విధంగా కడిగేసుకుంటాను. శివరాం పేర్న ఆ డబ్బు రక్షణ నిధికి పంపి పుణ్యం కట్టుకుంటాను."

"ఈశ్వర్! నువ్వు మితిమీరుతున్నావు!"

నేనామె మాటలు పట్టించుకోలేదు. "మరో విషయం. ఈ హత్య మీరు చేయిస్తున్నట్టు వ్రాయితం రాసి ఇవ్వాలి."

ఆమె మరోసారి ఉలిక్కిపడింది. "ఎందుకు?"

"ఒకవేళ నేను పట్టుబడితే నా రక్షణకోసం" అన్నాను విలాసంగా సిగరెట్ కాలుస్తూ.

"నువ్వెందుకు పట్టుబడతావ్? పటిష్టమైన పథకం తయారుచేయాలని నేను చెప్పాను కదా?"

"ఆల్ రైట్. పటిష్టమైన పథకం తయారుచేస్తాను. హత్యచేస్తాను. పట్టుబడను — ఆ గ్యారంటీ నేనిస్తాను. అయితే నా ప్రాణానికి మీరు గ్యారంటీ ఇవ్వాలి!"

"నా కర్థంకాలేదు."

"నేను శివరాంని చంపాక, మీ రక్షణకోసం నన్ను చంపించరని గ్యారంటీ ఏమిటి?"

ఆమె ఒక్క క్షణం సూటిగా చూసింది.

నళిని గొంతు విన్పించింది: "హల్లో ఈశ్వర్! ఏం ఆలోచించావ్?"

ఆమె మాటలు నన్ను తికమక పెట్టాయి.

"ఆలోచించవల్సింది మీరు కదా?" అనడిగాను.

ఆమె గొంతు ఆశ్చర్యంగా పలికింది: "అరె, ఈశ్వర్! శంభూ నీకు ఫోన్ చేయలేదా?"

"లేదు. ఎందుకు?" ఇంకా అయోమయంగా వుంది నాకు.

"నీ అసిస్టెంట్ ని బంధించినట్టు శంభూ నీకు చెప్ప లేదా?"

నా గుండె ఆగిపోయింది! కళ్ళు తిరిగి కూలి కింద పడ బోయాను. జిత్తులమారి నళిని! నన్ను—ఒకప్పటి టాప్ క్లాస్ డిటెక్టివ్ ని—ఫూల్ చేసింది! నేనెంతపిచ్చివాడ్ని! ఆమె చిత్రని బంధిస్తుందన్న అనుమానం నా బుర్రకి తట్టనేలేదు!

"శంభూకి మతిమరుపు ఎక్కువైంది." అంటోం దామె. "వాడి మతిమరుపుకి మందు ఒక్కటే. వాడికి ఆడతోడు కావాలి."

"చిత్ర ఎక్కడ వుంది?" అరిచాను.

పకపక నవ్విందామె. "శంభూ ఆమెని ఏమీ చేయడు. నేను చెప్పిన పని నువ్వు చేస్తే ఆమె నీకు క్షేమంగా దక్కుతుంది. ఉదయం నువ్వు నాతో చాలా తెలివిగా మాట్లాడానని మురిసిపోయావు కదూ? నీ ఎత్తులు గ్రహించాను. నువ్వు నా శక్తి మరోసారి గ్రహించావు. అవునా?"

నేను పూర్తిగా చెమటలో తడిసిపోయాను. నోరు తడారిపోయింది. ఏం చెప్పాలో తోచలేదు.

"ఈశ్వర్, నువ్వనవసరంగా టైమ్ వేస్ట్ చేయడం నీకూ నాకూ మంచిదికాదు. త్వరగా చెప్పు! శివరాంని చంపుతావా?"

"చంపుతాను!" అన్నాను కసిగా. "నా అసిస్టెంట్ క్షేమంగా వుండాలంటే అతన్ని చంపక తప్పదు! మాడమ్, మీరు పరమకిరాతకులని ఇప్పుడు బోధపడింది. మరోసారి హెచ్చరిస్తున్నాను. మీ స్వంత కూతురి జీవితంతో ఆటలాడటం మీకు మంచిదికాదు."

"ఆ విషయాలన్నీ ఉదయం మాట్లాడుకున్నాం. వదిలేయ్!" అందామె.

నేను వేగంగా ఆలోచించాను. శివరాంని చంపకుండా, చిత్ర క్షేమంగా దక్కే మార్గం కావాలి! ఎలాగైనా సరే నళినిని బోల్తా కొట్టించాలి. కాబట్టి ఆమెని ఇంటికి రప్పించి ఏదైనా ట్రాప్‌లో ఇరికించాలి.

ఒక నిర్ణయానికి వచ్చి ఆమెతో అన్నాను, "మాడమ్, నేను శివరాంని చంపడానికి సిద్ధం. దయచేసి నా ఇంటికి వస్తారా? ఇలాటి రహస్య విషయాలు హోటల్ గదిలో చర్చించటం మంచిదికాదు."

"చంపడానికి సిద్ధమన్నావు. సంతోషం, ఇప్పుడే బయలదేరి వస్తాను. ఏ విషయం మాట్లాడాలి?"

"హత్య ఎలా చేయాలో పథకం తయారుచేయాలి కదా?"

"అవును. వెంటనే వస్తాను!"

నా మనసు ఉరకలువేసింది. "థాంక్యూ" అన్నాను. లైను కట్ అయింది.

గర్వంగా నవ్వుకుని తేలిగ్గా వూపిరివదిలాను.

నలభైలక్షల ఆస్తికి అధికారిణిని నా బోనులో యెలుకలా బంధిస్తాను! నా సామర్థ్యం క్షీణించ లేదు! కేవలం నా ఇన్ఫీరియారిటీ కాంప్లెక్స్ అలా భావింపజేస్తోంది...

గబగబ పక్క గదిలోకి నడిచి అల్మైరాలోంచి టేప్ రికార్డర్ తీశాను. ఫిలిప్స్ పోర్టబుల్. దీనికున్న మైక్రోఫోన్ చాలా శక్తివంతమయినది. ఎలాంటి సూక్ష్మశబ్దాల్నయినా గ్రహించేస్తుంది.

డ్రాయింగ్ రూంలోవున్న టీపాయ్ కింది భాగంలో వున్న హుక్ కి దాన్ని బిగించాను. నళినితో నా సంభాషణ ప్రారంభమయ్యే సమయానికి జాగ్రత్తగా కాలుజాపి రికార్డర్ స్విచ్ నొక్కితే చాలు—పూర్తి మర్డర్ ప్లాను టేపులో ఎక్కిపోతుంది!

మా సంభాషణలో నళిని, చిత్రని బంధించిందన్న విషయంకూడ ప్రస్తావనకి రావాలి.

శివరాం మర్డర్ ప్లాను, చిత్ర కిడ్నాపింగ్, ఈ రెంటినీ టేప్ చేసి పోలీసులకి అప్పగిస్తేచాలు!

చిత్ర, నేను, శివరాం—అపాయంనుంచి బయటపడినట్టే. మా ముగ్గురుకీ చావు సంభవించే అవకాశముండదు.

నళిని వ్యవహారం పత్రికలు ప్రముఖంగా ప్రచురిస్తాయి. ఆత్మాభిమానం ఎక్కువవున్న నళిని అవమానం భరించలేక ఆత్మహత్య చేసుకుంటుంది...

కాబట్టి...చావు ఎవరికి? నళినికి?

నళినిలాంటి కిరాతకులు వున్నంతకాలం నాలాంటి డిటెక్టివ్ లు స్వేచ్ఛగా బ్రతకలేరు!

చిత్ర జ్ఞాపకం వచ్చింది: మధ్యాహ్నం ఆమె అలా వింతగా ఎందుకు ప్రవర్తించిందో అర్థంకాలేదు. ఆమె మాటల్లోని మర్మంకూడ అంతుబట్టలేదు.

గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది. ఒకవేళ ఆమె ప్రవర్తనకీ, ఆమెని నళిని బంధించడానికి ఏదయినా సంబంధం వుందా?

నా ఆలోచనలకి అంతరాయం కలిగిస్తూ ఇంటిముందు హారన్ మోగింది. అదిరిపడ్డాను. నళిని వచ్చింది! నాలో ఆతృత ఎక్కువయింది. ఈసారి నేనుచాలా జాగ్రత్తగా వ్యవహరించాలి! ఇది చివరి అవకాశం! నళినిని చాలా జాగ్రత్తగా వలలో బిగించాలి!

మరోసారి హారన్ మోగింది...

తటాలున తలుపు తెరిచి బయటకొచ్చాను. కారులో నవ్వుతూ చూస్తున్న శంభూ ముఖం కన్పించింది. వెనక సీట్లో నళినివుంది.

నన్ను చూసి మరోసారి హారన్ మోగించాడు శంభూ.

చకచక నడిచి కారు చేరుకున్నాను.

"గుడ్ ఈవెనింగ్ మాడమ్."

ఆమె తలెత్తి చూసింది. అసహ్యపుచూపులు! ఆమె శాశ్వతంగా కళ్ళుమూసే సమయం చాలా దగ్గరలోవుంది.

నేనూ చూశాను కర్కశంగా. "పదండి మాడమ్, ఇంట్లోకి."

ఆమె విషపునవ్వు విసిరింది. నాగుండె వేగం హెచ్చింది!

"కారెక్కు ఈశ్వర్" అందామె ముక్తసరిగా.

నాకాళ్ళు నేలకతుక్కుపోయాయ్!

"నిన్నే ఈశ్వర్, కారెక్కు!" మళ్ళీ అందామె.

పరిస్థితి గ్రహించాను. బలహీనంగానవ్వి, "ఇంట్లోకి రండి, మాడమ్!" అన్నాను.

మళ్ళీ కర్కశంగా చూసింది. "ఈశ్వర్, నీ ఎత్తులు

"ఈశ్వర్, నాకు రాని ఆలోచనలు నీకు వస్తున్నాయి. నన్ను నమ్ము! నిన్ను చంపాలన్న ఆలోచన నువ్వు చెప్పేవరకు నాకు రాలేదు! నిన్నెందుకు చంపుతాను ఈశ్వర్?"

"నేను బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తానని భయపడి"

"ఓహ్, కాదు!" అర్చిందామె. "నువ్వు బ్లాక్ మెయిల్ చెయ్యవు! నిన్నెవరైనా ప్రేరేపిస్తే తప్ప నువ్వు చెడ్డపనులు చేయవు! నన్ను బ్లాక్ మెయిల్ చేయమని ఎవరూ నిన్ను ప్రేరేపించే అవకాశంలేదు! నిన్ను చంపించే ఆలోచన నాకుంటే శివరాంని నేనే చంపించేదాన్ని—నీ సహాయం లేకుండా. ఇది గ్రహించు."

"మీ మాటలు నాకు పనికిరావు మాడమ్. ఒక్క ముక్కలో చెప్పండి: హత్య మీరు చేయిస్తున్నట్టు కాయితం వ్రాసి ఇస్తారా లేదా?"

ఆమె మాటాడలేదు. ఆలోచనల్లో పడింది.

నేను లేచి శంభూని చూశాను. "ఆల్ రైట్. మిస్టర్ శంభూ, నా పిస్టల్ ఇచ్చేయ్!"

అతను అడ్డంగా తలూపాడు. "ఎందుకు?"

"ఇచ్చేయ్!" అర్చాను. "లైసెన్స్ నాదగ్గర వుంది—పిస్టల్ నీ దగ్గరవుంది. ఇది చట్టవిరుద్ధం."

నళిని తేరుకుని సైగ చేసింది. శంభూ పిస్టల్ తిరిగి నాకిచ్చాడు.

"ఆల్ రైట్, మాడమ్. ఈ బిజినెస్ గురించి బాగా ఆలోచించండి." అన్నాను. "సాయంత్రం అయిదు గంటలవరకు ఇంట్లో వుంటాను. ఇరవై వేల రూపాయలతోబాటు నేను కోరిన కాయితం వ్రాసి ఇచ్చేందుకు

అంగీకరిస్తే నాకు తెలియచేయండి. లేకపోతే మీకూ నాకూ రాం రాం!"

వెనక్కి తిరిగి చకచక బయటికి నడిచాను.

3

అక్కడనుంచి బయలుదేరి నా అసిస్టెంట్ చిత్ర ఇంటికెళ్ళేటప్పటికి సమయం రెండు గంటలైంది.

అక్కడామెతో భోజనంచేసి, పిచ్చాపాటి మాట్లాడుతూ నళినిని మర్చిపోవడానికి ప్రయత్నించాను. నళిని విషయం చిత్రతో చెప్పలేదు.

చిత్ర ప్రవర్తన ఈరోజు ఎందుకో ప్రత్యేకంగా వుంది. ఆమెలో ఏదో మార్పు వచ్చింది. కారణం అడిగాను. ఆమె చెప్పలేదు. అయితే కష్టాలు దూరమయ్యే రోజు చాలా దగ్గర్లో వుందని చెప్పింది.

ఆమె మాటలు నాకర్థంకాలేదు. నేనేమీ అడగలేదు. ఆమెదగ్గర సెలవు తీసుకుని తిరిగి నాయింటికి వచ్చేసరికి సమయం మూడు గంటలైంది.

మళ్ళీ నళినిగురించి ఆలోచనలు ముసురుకున్నాయి. ఒకవేళ ఆమె నా షరతులు అంగీకరిస్తే ఏంచేయాలి?

ఒకవేపు నా షరతులు ఆమె ఒప్పుకోదని ఆశగా వుంది. కాని నళిని ముఖం చూస్తే ఆమె దేనికైనా తెగించేలా వుంది.

నాలుగు గంటలవరకు వేచిచూశాను...ఫోను మోగలేదు.

ఇంతవరకు ఫోను మోగలేదు. నళిని మనసుమార్చుకుని తిరిగి వెళ్ళిపోయిందా?

హఠాత్తుగా మోగింది ఫోను.

అదిరిపడి పరిగెత్తి రిసీవర్ ఎత్తాను.

గ్రహించాను. నన్ను బోల్తా కొట్టించడానికి నువ్వుమరో జన్మ ఎత్తాలి! కారెక్కు!"

నేను కొయ్యబారిపోయి చూశాను. ఆమె మామూలు ఆడది కాదు. చక్కటి ఆలోచనా శక్తివున్న మేధావి! నేను అనుకున్నదంతా తల్లకిందులయిపోయింది...!

"మాడమ్, ఏమిటి మీరంటున్నది? నేనేంచేశాను?"

"నాకు తెలియదు. కాని నన్నేదో ట్రాప్‌లో యిరికించడానికి ఏర్పాట్లు చేస్తావని తెలుసు. మర్యాదగా కారెక్కు!"

"నన్ను నమ్మండి! నేనేమీ చేయలేదు!"

"నువ్వేమీ చేయలేవు! అయినా నిన్ను నమ్మను! కారెక్కు, షికార్లు కొడుతూ బిజినెస్ మాటాడుకుందాం!"

ఇక నాకు తప్పలేదు! చివరి అవకాశం చేజారిపోయింది. శివరాం చావు నా చేతిలోకొచ్చింది! ఒక్కక్షణం దేవుడ్ని తలచుకుని, భారమంతా వాడిమీద వేసి, ఇంటికి తాళంవేసి కారెక్కి కూచున్నాను.

కారు స్టార్టుచేసేముందు శంభూ జేబులోంచి వక్కతీసి నమిలి, నన్నుచూసి వెకిలిగా నవ్వాడు.

కారు బయలుదేరింది.

"ఈశ్వర్, మరోసారి నాశక్తి గ్రహించావు!" అంది నళిని. "అఫ్‌కోర్స్, అడుగడుగున గ్రహిస్తావు! ఇక చెప్పు, శివరాంని ఎలా చంపుతావు?"

శివరాం జ్ఞాపకంవచ్చి నాగుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి.

పిచ్చిప్రశ్న వేశాను. "శివరాంని చంపకపోతే యేం చేస్తారు?"

"నీ అసిస్టెంట్‌ని చంపేస్తాను."

"నా అసిస్టెంట్ మీ అధీనంలో వుందని నమ్మకం యేమిటి?"

"మంచిది. చెప్పు, ఆమె శరీరంలో ఏ అవయవం పంపించమంటావు, నువ్వు నమ్మేందుకు?"

అదిరిపడ్డాను. "పిచ్చిప్రశ్నలు వేయకు!" అందామె.

"ఆమెనెక్కడ బంధించారు?"

"నాకు తెలియదు. శంభూకి తెలుసు. అతను చెప్పడు."

"చిత్రనెక్కడ బంధించారో మీకు తెలియదా?"

"శంభూకి తప్ప ఎవరికీ తెలియదు! ఏమిటి నీ అయిడియా?"

"ఏమీ లేదు! ఇప్పుడు నేను చేయగలిగిందేమీ లేదు" అన్నాను.

"అంటే?" అడిగిందామె గాభరాగా.

ఆమె కంగారుచూసి నేను సంతోషంతో వుక్కిరిబిక్కిరి అయ్యాను.

"శివరాంని చంపడం తప్ప!" అన్నాను. ఆమె తేలికపడింది.

"మాడమ్, మరి నేను కోరిన పైకం, కాయితము యిస్తారా?"

"పైకం పదివేలు. కాయితం—మర్చిపో!" అందామె.

కాబట్టి నా షరతులన్నీ మంటగలిశాయి. నా అసిస్టెంట్ ఆమె నిర్బంధంలో వుండగా ఏ విషయంలోనూ ఆమెని ఒప్పించలేను! ఆమె చెప్పినట్లు చచ్చినట్టు చెయ్యాలి!

"సరే, ఇక ప్లాను గురించి మాట్లాడుకుందాం!" అన్నాను.

"మంచిది. శివరాంని ఎలా చంపుతావు? ఈ విషయం ఇంతవరకు ఆలోచించలేదనుకుంటాను. పనికిరాని ఎత్తులు వేసి కాలం వ్యర్థం చేశావ్!" అర్చిందామె.

"నెవర్ మైండ్. మర్డర్ ఎలా చేయాలి? పబ్లిగ్గా చేయాలా, మరొకంటికి తెలియకుండా చెయ్యాలా?"

"పబ్లిగ్గా చేసే ధైర్యం వుందా నీకు?"

"అనుమతిస్తే చేస్తాను."

"పట్టుబడితే నా బాధ్యత వుండదు!"

"తెలుసు. మీరే చేయించారని నేను అరిచి గీపెట్టినా ఎవరూ నమ్మరు! నా దగ్గర ఆధారాల్లేవు! కాబట్టి పట్టుబడే అవకాశాలు లేకుండా చేస్తాను. సుమిత్ర–శివరాం రోజూ ఎక్కడ కలుసుకుంటారు?"

"బ్రిడ్జిమీద" అందామె ఆసక్తికరంగా చూస్తూ.

"గోదావరిమీద రెండు బ్రిడ్జిలున్నాయి" అన్నాను.

"ఓహ్, అవును! వాళ్ళిద్దరు కలుసుకునేది రైలు–రోడ్డు బ్రిడ్జిమీద!"

"ఏ సమయంలో?"

"సాయంత్రం ఏడుగంటలకి. గంటసేపు అక్కడ గడిపి తిరిగి విడిపోతారు–నేను గమనించాను."

ఆమె మాటలు విని నేను ఆలోచించాను. కారు అయిదు నిమిషాలు విశాలమైన రోడ్డుమీద నిశ్శబ్దంగా ప్రయాణించింది. ఆలోచించి, ఒక నిశ్చయానికి వచ్చి టైం చూసుకున్నాను. ఆరుగంటలైంది.

"మాడమ్, శివరాంని ఎలా చంపుతానో రఫ్ అయిడియా ఇస్తాను" అన్నాను. "సుమిత్ర, శివరాం ప్రతి సాయంత్రం బ్రిడ్జిమీద కలుసుకుంటారు కాబట్టి, నేను కింద లాంచిమీద నుంచి షూట్ చేయగలనేమో చూస్తాను—"

"ఈశ్వర్! పొరపాటున సుమిత్రని..." వూపిరి బిగబట్టి అందామె.

నవ్వాను. "భయపడకండి! నా గురిమీద నమ్మకం వుంది. నేను పిస్తోలు చేతబట్టి పుట్టాను!" అన్నాను.

"పిస్తోలు శబ్దం ఎవరయినా వింటారు" మళ్ళీ అందామె.

"నా అయిడియా పూర్తిగా చెప్పనివ్వండి. సందేహాలు తర్వాత అడగండి. నాకోసం మీరొక లాంచి ఏర్పాటుచేయాలి. ఆ లాంచి టాపుమీద నేను బ్రిడ్జికి దగ్గరగా వెళతాను. కింద చీకటిగా వుంటుంది కాబట్టి లాంచి కన్పించదు. అఫ్‌కోర్స్, నేనూ కన్పించను యెవరికీ.

"నా చేతిలో సైలెన్సర్ అమర్చిన టెలిస్కోపిక్ రైఫిల్ వుంటుంది. టెలిస్కోప్‌లోంచి వరసగా బ్రిడ్జిమీద మనుషుల్ని గమనిస్తాను. ఒక వేళ వాళ్ళిద్దరూ నడుస్తూ కన్పిస్తే షూట్ చేయను. మూవింగ్ టార్గెట్‌ని అంత ట్రాఫిక్‌లో షూట్ చేయడం అసాధ్యం.

"వాళ్ళిద్దరు యెక్కడేనా నిలబడతారేమో గమనిస్తాను. లైట్స్ వెలుగులో పవర్‌ఫుల్ టెలిస్కోప్‌లోంచి వాళ్ళని గుర్తించడం సులభం. శివరాం ఎప్పుడైతే దిశలోకొస్తాడో ట్రిగ్గర్ లాగేస్తాను."

నళిని నిట్టూర్చింది. ఏమీ మాట్లాడలేదు.

నేను మళ్ళీ అన్నాను. "నా గురి తప్పదు మాడమ్. శివరాం ఎప్పుడైతే నేలకూలతాడో అప్పుడే అలజడి ప్రారంభమవుతుంది. ఆ ఘోరం చూసి సుమిత్ర ఏ అఘాయిత్యం చేసుకుంటుందో నాకు తెలియదు. మీరనుకున్నట్టు యేదీ జరగదు మాడమ్! ప్రియుడ్ని చంపి

సుమిత్రకి బలవంతపు పెళ్ళి చేయలేరు. సందేహంలేదు_ ఆమె తప్పకుండా ఆత్మహత్య చేసుకుంటుంది..."

"ఈశ్వర్, అవన్నీ నీ కనవసరం! శివరాంని చంపడం వరకే నీ పని. ఆ తర్వాత ఏం జరిగినా నీకు సంబంధం వుండదు__సుమిత్ర విషయంలో. మాతృత్వంలోని మాధుర్యం నీకు తెలియదన్నావు-ఎలా తెలుస్తుందను కుంటాను. అది తెలియక తప్పటడుగులేస్తోంది. నచ్చచెప్పి, లాలించి దానికి సన్నిహితమవుతాను. నాకు నమ్మకం వుంది. దానికి ఇంకా ప్రేమ అంటే యేమిటో తెలియదు! అంతా మాయ! శివరాం ప్రేమించడంలేదు, మోహిస్తున్నాడు...సుమిత్ర వట్టి అమాయకురాలు!"

మొదటిసారిగా ఆమె కన్నీళ్ళు చూశాను.

కర్చీఫ్‌తో ముఖం తుడుచుకుని దుఃఖాన్ని దిగమింగుతూ బలవంతపు నవ్వు విసిరింది. నేను గాభరాపడ్డాను. ఇంత వరకు యిలాంటి సన్నివేశం ఎదురవలేదు.

"సారీ, మాడమ్..." అన్నాను.

"ఈశ్వర్, సుమిత్రలేని నేను లేను!" అందామె అస్పష్టంగా.

నాకు వెంటనే చిత్ర జ్ఞాపకం వచ్చింది.

"మాడమ్, చిత్రలేని నేను లేను!" అన్నాను.

"అవును, ఆమె చెప్పింది__ఈశ్వర్, శంభూ నడుగు చిత్ర యేం చెప్పిందో?"

నేను కంగారుగా శంభూని చూశాను. అతను వెనక్కి_ తిరిగిచూశాడు.

"ఆమె నిన్ను ప్రేమిస్తోందట పాపం! ప్చ్, నీకేదైనా సంభవిస్తే చచ్చిపోతుందట!" అన్నాడతను.

నా గుండె విపరీతంగా కొట్టుకుంది! మధ్యాహ్నం

చిత్ర ప్రవర్తనకి, మాటలకి అర్థం యిదన్నమాట. ఆమె నన్ను ప్రేమిస్తోంది! ఈ నిర్ణయం ఆకస్మాత్తుగా ఎందుకు తీసుకుంది? నా మతి పోతోంది...

"భయపడకు ఈశ్వర్. చెప్పినపని పూర్తిచేసి చిత్రని జీవితాంతం ప్రేమించవచ్చు. ఆమెకెలాటి హానీ జరగదు! ప్రేమికులంటే శంభూకి గౌరవం" అంది నళిని.

నే నింకా తేరుకోలేదు.

నళిని మళ్ళీ అంది. "ఈ రాత్రి నేను బయలుదేరి వెళ్ళి పోతున్నాను. రేపు సాయంత్రంవరకు నువ్వక్కడ వుండాలి. ఆరోజు, మర్నాడు అక్కడి పరిస్థితులు అర్థం చేసుకుని యెల్లుండి సాయంత్రం పని పూర్తి చేయాలి. పని పూర్తవగానే చిత్ర నిన్ను చేరుకుంటుంది."

పర్సులోంచి ఒక వందరూపాయల నోట్లకట్ట తీసి నా చేతిలో పెట్టింది. "మూడువేలు. పనయ్యాక మిగతా డబ్బు."

నేను పరధ్యానంగా కట్ట జేబులో కుక్కాను. నళిని కారాపమని చెప్పింది. శంభూ ఆపాడు. నళిని నన్ను చూసి, "మళ్ళీ యెలాటి యెత్తులూ వేయకు—చిత్ర నా బందీ. అర్థమైందా? ఇక దిగు" అంది.

అదే పరధ్యానంలో నేను దిగి నిలబడ్డాను. కారు మరుక్షణం ఆలస్యం చేయకుండా దూసుకుపోయింది...

4

నా కారు అప్పుడే సూర్యారావుపేట దాటి వచ్చేసింది...

ఎంత వేగంతో డ్రైవ్ చేస్తున్నానో నాకు తెలియదు. కేవలం రెండుగంటల సమయంలో సూర్యాపేట చేరుకున్నాను. అది ఉత్సాహమో, భయమో అర్థం కాలేదు.

నళిని యిచ్చిన మూడు వేల రూపాయల్లో వెయ్యి రూపాయలు మిగిలినాయి. ఆఫీసు అద్దె, కారు టాంకు నిండా పెట్రోలు, ఇంటి అద్దె పీటన్నిటికీ రెండు వేలు ఖర్చయ్యాయి.

నేనిప్పుడు సంపాదిస్తోంది పాపిష్టి డబ్బు-ఖూనీ డబ్బు! ఆ డబ్బుతో జలసా చేయలేను. దానం చేస్తాను.

రాత్రంతా సరిగ్గా నిద్రపట్టలేదు. ఒక ధనవంతురాలి పరువు నిలబెట్టేందుకు, నా ప్రియురాలి(?) ప్రాణాలు కాపాడేందుకు, ఒక ప్రేమికుడిన్ని హత్య చెయ్యాలి! అంతే గాక ఒక అమాయకురాలి జీవితం నాశనం చేయాలి!

పాపం, ఆ పెద్దమనిషి జయదేవ్ యెన్ని కలలుకంటు న్నాడో-నలభైలక్షల ఆస్తి తెచ్చే సుమిత్రకోసం!

నళిని చెప్పిన విధంగా నే నిప్పుడు యెలాటి ఎత్తులూ వేయడానికి ప్రయత్నించడంలేదు. ఇప్పటికే అనేకసార్లు చిత్తయి, అలసిపోయి మతి చెడిపోయింది...

సాయంత్రానికల్లా చారిత్రాత్మక ప్రసిద్ధిగల రాజ మహేంద్రవరం చేరుకుంటాను. ఒక హోటల్ లో బస చేసి నళినికి ఫోన్ చేస్తాను. నా ఆగమనం తెలిపి సుమిత్రని చూసేందుకు అనుమతి తీసుకుంటాను. నేనెవరో తెలియ కుండా సుమిత్రనీ, శివరాంనీ చూస్తాను. ఒకసారి బ్రిడ్జి మీదికెళ్ళి సర్వే చేస్తాను. నళిని సిద్ధం చేసిన లాంచిలో మర్నాడు బ్రిడ్జికి దగ్గరగా వెళ్ళి రిహార్సల్స్ చేస్తాను...

ఇప్పుడు నా కారు డిక్కీలో సైలెన్సర్ అమర్చిన టెలి స్కోపిక్ రైఫిల్ వుంది. ఏర్పాట్లన్నీ పూర్తయ్యేదాకా అది డిక్కీలోనే వుంటుంది రహస్యంగా. నేను చేయ బోయే హత్య పోలీసులకి అంతుచిక్కకుండా వుంటుంది.

హత్యాప్రదేశంలో ఎలాంటి క్లూస్ వుండవు. బుల్లెట్స్ ఏ దిశలో దూసుకొచ్చాయో యెవరూ వూహించలేరు_ ఇక యెవరు ప్రయోగించారో అసలు వూహించలేరు! లాంచిమీద నా రాకపోకలు యెవరి కంటబడకుండా జాగ్రత్తగా సాగించాలి...

ఇలా యెన్నో జాగ్రత్తలగురించి ఆలోచించసాగాను. ...ఆలోచనల మధ్య చిత్ర జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆమె నన్ను ప్రేమిస్తోంది! ఎందుకీ హఠాత్ నిర్ణయం? ఈ రెండేళ్ళు ఆమె యెంతో నిక్కచ్చిగా వుంది. మా ఇద్దరి మధ్య వృత్తిరీత్యాగాక వేరే సంబంధం లేదు! వేరే ఆలోచనలు లేవు!

సరే, ఆమె ఈ నిర్ణయం తీసుకోవడం ఒకందుకు మంచిదే. ఆమెని చేసుకుంటే యెలాంటి యిబ్బందులు వుండవు. అలాగాక మేం వేరొకర్ని చేసుకుంటే కీచులాట లేని క్షణం వుండదు.

నూతనోత్సాహంతో మరింత వేగంగా డ్రైవ్ చేశాను...

హత్యగురించి ఆలోచనలు గాలికి కొట్టుకుపోయాయి. ఇప్పుడు నేను పెళ్ళిగురించి ఆలోచిస్తూ విపరీతమైన వేగంతో గాలిలో తేలిపోతున్నాను...

శివరాంని చంపిన మరుక్షణం చిత్ర నన్ను చేరుకుంటుంది_ఎక్కడ?_ హైదరాబాదులోనా? రాజమండ్రీలోనా? శంభూ ఆమెని యెక్కడ బంధించి వుంచాడు?_

ఇవన్నీ నా కనవసరం. శివరాం చావు నన్నూ చిత్రనీ ఏకం చేస్తుంది. అదే చాలు!

5

నాలుగంతస్తుల నరకి హోటల్లో నా గది మూడవ అంతస్తులోని నెంబర్ ట్వెంటీఫోర్.

రాజమండ్రీ రావడం ఇది రెండవసారి. ఇరవైఏళ్ళ క్రితం, యెప్పుడో మొదటిసారిగా వచ్చాను. ఇప్పుడేమీ జ్ఞాపకంలేదు.

అప్పుడు నేను ఎనిమిదేళ్ళ పత్రాడిని. మా తాత వెంట ట్రైనులో వచ్చాను. బ్రిడ్జిమీదుగా ట్రైన్ వెళ్తున్నప్పుడు నేనప్పుడే నిద్రలేచి కిందికి దిగబోయానట!

ఆ సంఘటన జ్ఞాపకం వచ్చి నవ్వుతున్నాను! సిగరెట్ వెలిగించి నాలో నేను అనుకున్నాను: 'మిస్టర్ ఈశ్వర్, ఆనాడు నువ్వు ట్రైను దిగివుంటే కింద నీళ్ళలోపడి చచ్చేవాడివి... ఈనాడు అదే నీళ్ళలో దిగి మరొకర్ని చంపబోతున్నావ్. ఇది నీ లైఫ్‌లో మరుపురాని అనుభవం కదూ?'

నా గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి. చెమట పట్టింది. ఛటుక్కున లేచి బాల్కనీలో కొచ్చి నిలబడ్డాను. సమయం ఏడుగంటలైంది. నేనిక్కడికి వచ్చి గంట గడిచింది. కింద ఆవరణలో నా ఫియెట్ వుంది— తాళంవేసిన రైఫిల్‌తో.

ఇప్పుడు నా కర్తవ్యం నళినికి ఫోన్ చేయడం. అయిదు నిమిషాలు విశ్రాంతిగా పొగ తాగి, తిరిగి గదిలో కొచ్చి, టెలిఫోన్ డైరెక్టరీ తిరగేయసాగాను.

నళిని నెంబర్ సులభంగానే దొరికింది. రిసీవర్ ఎత్తి ఆపరేటర్‌కి నెంబర్ చెప్పాను. మరునిముషం కనెక్షన్ దొరికింది.

అవతల నళిని పలికింది: "యస్. ఎవరు మీరు?"

నేను సంతోషించాను. ఆమె నన్ను 'మీరు' అని పిలిచింది!

"మాడమ్, నేను ఈశ్వర్‌ని" అన్నాను.

"నువ్వా! ఎప్పుడొచ్చావ్? ఎక్కడున్నావ్?" గబ గబ అడిగిందామె.

"గంట క్రితం-నర్రకి." అన్నాను.

"జాగ్రత్త! ఆ హోటల్లో క్యాబరే జరుగుతుంది-అటువేపు చూడకు!"

"నో పర్సనల్ మాటర్స్! టాక్ బిజినెస్! సుమిత్ర ఎక్కడుంది?" అన్నాను.

"ఇప్పుడు ఏడుగంటలైంది—శివరాంని కలుసుకుం టుంది."

"ఎక్కడ?"

"అతని యింటిదగ్గర. దానికి డ్రైవింగ్ వచ్చు. ఇద్దరూ బ్రిడ్జిమీద కారులో వెళతారు..." అని కారు నెంబర్, మోడల్ చెప్పిందామె.

"మీరు హైద్రాబాదు యెందుకు వెళ్ళారో ఆమె అడిగిందా?"

"లేదు. నేనెక్కడికెళ్లినా అది పట్టించుకోదు-స్వర్గాని కెళ్లినా!" అందామె.

"ఆల్ రైట్, నేనిప్పుడు వాళ్ళిద్దర్ని కలుసుకుంటాను. తర్వాత ఫోన్ చేస్తాను" అన్నాను.

"లాంచి సిద్ధంచేశాడు శంభూ."

"ఎవరు నడుపుతారు?"

"అతనే."

"లాంచి వ్యవహారం రహస్యంగా వుంచారా?-అది చాలా ముఖ్యం!"

"భయపడకు. నా డబ్బు యెలాటివారి నోటినైనా మూయిస్తుంది!" టక్కున లైను కట్ అయింది.

నేను ఆలోచించకుండా బయటికి వచ్చి గదికి తాళం వేశాను.

6

బ్రిడ్జికి దారి ఎటో నాకు తెలియదు కాబట్టి టాక్సీ ఎక్కి పోనివ్వమన్నాను.

ఈ వూళ్ళో నన్నెవరూ గుర్తించరు — ఒక్క నళిని, ఆమె అనుచరుడు తప్ప. హోటల్‌లో మారు పేరు వ్రాయించాను.

బ్రిడ్జి చేరుకోగానే టాక్సీ దిగి పంపించేశాను.

నళిని చెప్పిన కారు బ్లాక్ అంబాసిడర్. దాని నెంబర్ జ్ఞాపకం పెట్టుకున్నాను. నా కళ్ళు ప్రతీ కారుని పరీక్షగా చూస్తున్నాయి.

గబగబ నడుస్తున్నాను. చలికాలం కావడంవలన వాతావరణం చాలా చల్లగా వుండి వణుకు పుట్టిస్తోంది.

వెనకనుంచీ, ముందునుంచీ రకరకాల వాహనాలు దాటిపోతున్నాయి. నాక్కావల్సింది ఒక్కటీ లేదు అందులో. దాదాపు బ్రిడ్జి మధ్యకు వచ్చేశాను... అప్పుడే కింద అటువేపునుంచి ట్రైను వచ్చి బ్రిడ్జిని కాస్సేపు కుదిపేసింది. తేరుకుని కింద చూశాను. చంద్రుడు లేడు – కింద చీకట్లో నీళ్ళు కన్పించడంలేదు.

ఇంతలో 'సుమిత్రా!' అన్న పిలుపు నన్ను ఉలిక్కిపడేలా చేసింది.

తటాలున వెనక్కి తిరిగి చూశాను: ఎడమవేపు ఒక బ్లాక్ అంబాసిడర్ ఆగివుంది. లైటు వెలుగులో రెండు ఆకారాలు స్పష్టంగా కన్పిస్తున్నాయి. ఒకటి స్త్రీది, మరొకటి పురుషుడిది.

వాళ్ళిద్దరూ సుమిత్ర, శివరాంలని గుర్తించడానికి నాకెంతోసేపు పట్టలేదు.

"లాభంలేదు — ప్లైరు మార్చాలి" అంటున్నాడు

శివరాం. శివరాంని నేను చక్కగా గుర్తించాను. ఇప్పుడతను నల్లటి ప్యాంట్ మీద తెల్లటి షర్టు ధరించాడు. విశాలమైన ఛాతీ, బలిష్టమైన చేతులు, చురుకైన కళ్ళు.. ...నేను చూసిన ఫోటోకీ, ఇప్పుడతని విగ్రహానికీ ఏమాత్రం భేదం లేదు.

అతనికి పక్కన కారు బానెట్ కి మోచేతులు ఆనించి నిలబడ్డ సుమిత్రకీ, నళినకీ ఎలాంటి పోలికా లేదు! తల్లి ముఖంలోని క్రూరత్వం ఈమెలో లేదు. ఆమెది శాంత స్వభావమని ముఖం చూసి చెప్పవచ్చు.

నళిని ఆమె వయసు పదిహేడు అని చెప్పకపోతే ఇప్పుడు నేనామెని చూసి పొరబడే వాడిని. సుమిత్ర విగ్రహం చూస్తే ఎవరైనా ఆమె వయసు ఇరవై అని అంచనా వేస్తారు. గోధుమరంగు నైలెక్స్ చీర, అదే రంగు జాకెట్ ధరించింది. వంటిమీద ఎలాంటి నగలూ లేవు, రిస్ట్ వాచీ తప్ప!

“రాం, కారునిక్కడే వదిలేద్దాం. టాక్సీలో ఇంటికెళదాం” ఆమె మాటలు విన్పించి ఆలోచనల్లోంచి తేరుకుని చూశాను: ఎంతో మృదువైన స్వరం!

శివరాం అటూ ఇటూ దిక్కులు చూశాడు. నన్ను చూడలేదు. నేను నెమ్మదిగా కదిలాను వాళ్ళ వేపు. వాళ్ళిద్దరు నన్ను చూసి బెదిరినట్టు కన్పించారు—ముఖ్యంగా శివరాం ముఖంలో ఆశ్చర్యం వ్యక్తమైంది.

“ఎక్స్క్యూజ్ మీ, కారు ట్రబుల్ ఇస్తోందా?” అడిగాను.

సుమిత్ర నన్ను విసుగ్గా చూసింది. “పద, రాం. నడిచి వెళదాం!”

శివరాం నన్ను మరోసారి చూశాడు. మా కళ్ళు కలి

కాయి. నేను ఘటుమ్యాన చూపులు తప్పించి, కారు ముందరి టైరు కేసి చూశాను: గాలి దిగిపోయివుంది.

"ఆల్ రైట్, మీరేమీ అనుకోకపోతే టైరు మార్చే స్తాను." అన్నాను.

సుమిత్ర అసహనం ఇంకా ఎక్కువై అర్చింది. "రాం, అతన్ని వెళ్ళమను!"

నేనామె కేసి సూటిగా చూశాను. ఆమె నన్ను పళ్ళు నూరుతూ చూసింది.

"ఆల్ రైట్, మిమ్మల్ని డిస్టర్బ్ చేస్తే క్షమించండి, వెళ్ళిపోతాను" అన్నాను.

"నెవర్ మైండ్" శివరాం పలికాడు. "మీ పేరు తెలుసుకోవచ్చా?"

వెంటనే జాగ్రత్తపడి, "అర్జున్రావ్" అన్నాను.

"థాంక్స్. శివరాం నా పేరు" అన్నాడతను. చేతులు కలిపాం.

"మీకు టైరు మార్చడం వచ్చా?"

"నేను డబ్బుకోసం ఏ పనైనా చేస్తాను."

శివరాం నన్ను అదోలా చూశాడు. "ఆల్ రైట్, టైరు మార్చండి!"

నేను మాట్లాడకుండా ఆ పనిలో నిమగ్నమయ్యాను. సుమిత్ర, శివరాం ఏవో కబుర్లు చెప్తూ గడిపారు. పావు గంటలో టైరు మార్చి బండి సిద్ధంచేశాను. శివరాం నవ్వి నాకు పదిరూపాయలు అందించబోయాడు. నేను తిరస్క రించాను. "ఇటీజ్ మై ప్లెజర్" అన్నాను.

"మీరు డబ్బుకోసం ఏ పనైనా చేస్తానన్నారు కదా?" అడిగాడతను.

"ఇలాంటి చిన్న పనులు కావు" అన్నాను క్లుప్తంగా.

"అయితే పెద్దపనులా? ఏమిటవి?"

శివరాంని తీక్షణంగా చూశాను. అతనూ అలాగే చూస్తున్నాడు. సుమిత్ర ఈ లోకంతో సంబంధం లేనట్టు ఎటో చూస్తోంది.

"ఓ.కే. అర్జున్ గారూ, నా పిచ్చి ప్రశ్నలతో మమ్మల్ని ఇబ్బంది పెడుతున్నాను. మీరు చాలా సహాయం చేశారు. నేనెవరి ఋణమూ వుంచుకోను! పదండి హోటల్ కెళదాం" శివరాం స్వరం ఆజ్ఞాపించినట్టు వుంది.

నేను అదిరిపడ్డాను.

'నేనెవరి ఋణమూ వుంచుకోను!' ఓహ్, గాడ్! నేను చేసిన ఈ చిన్న సహాయానికి రేపు అతను నాకు ప్రాణా లర్పించి ఋణం తీర్చుకోబోతున్నాడు! ఆ ప్రాణాలు నేను తీయబోతున్నాను! ఈ చేతులతో!

తేరుపని వారిరువురుని చూశాను. సుమిత్ర మీద నాకు జాలి వేసింది. తల్లిని ఎదురించి ఆమె శివరాంని ప్రేమి స్తోంది. ఆమెకి శివరామ్ తప్ప ఆప్తులెవరూ లేరు.

శివరామ్‌ని చంపడం ఎంత ప్రమాదకరమైనదో నాకు తెలుసు. కానీ, ఆ మతిభ్రమించిన మగువ తాను చాలా తెలివిగలదాన ననుకుంటోంది! సుమిత్రని లాలించి, నచ్చ జెప్పి సన్నిహిత మవుతుందట! అది అసంభవమని ఆమెకి తెలియదు! శివరాం హత్య కాబడితే సుమిత్ర ఆత్మహత్య చేసుకోడం ఖాయం!

శివరాంని చంపడం వరకే నా పనసీ, ఆ తర్వాత ఏ విషయంలోనూ నాకు సంబంధముండదని చెప్పింది నళిని. నేనిప్పుడు నిర్ణయం మార్చుకున్నాను. శివరాం - సుమిత్ర లని విడదీయడం నాకిప్పుడు ఇష్టంలేదు.

రెండు ప్రేమ జంటలకి శత్రువుగా తయారైన నళినిని

చంపితే సమస్యలన్నీ పరిష్కరింపబడతాయి. సుమిత్ర - శివరాం, నేను—చిత్ర క్షేమంగా వుంటాం. ఇది సరయిన ఆలోచన. వెంటనే ఆచరణలో పెట్టాలి!

నా ఆలోచనలకి అంతరాయం కలిగిస్తూ శివరాం అన్నాడు, "మీరు చిత్రమయిన మనిషిలా వున్నారు. ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు?"

నెమ్మదిగా తలతిప్పి అతన్ని చూశాను. "క్షమించండి, నేను అర్జంటుగా ఒక పని చేయవలసివుంది. తర్వాత కలుసుకుందాం, మీరెక్కడ వుంటారు." అడిగాను.

నవ్వాడతను. "ప్రతీ సాయంత్రం ఈ సమయానికి ఇక్కడే వుంటాం!" అన్నాడతను.

థాంక్స్ చెప్పి వెనక్కి తిరిగి చకచక నడిచాను.

వెనకనుంచి సుమిత్ర ఫకాలున నవ్వడం, నన్ను పిచ్చివాడని అనడం నాకు అస్పష్టంగా వినిపిస్తూనే వుంది...

7

మర్నాడుదయం నిద్రలేచేసరికి బాగా పొద్దుపోయింది.

రాత్రంతా నాకు సరిగా నిద్రపట్టలేదు. నళినిని చంపాలన్న నా నిర్ణయం నన్ను చాలా కలవరపర్చింది. ఆమె చావు ఎన్నో సమస్యల్ని పరిష్కరిస్తుంది.

అయితే శంభూనికూడా చంపక తప్పదు. ఈ వ్యవహారానికంతటికీ అతను ప్రధానసాక్షి.

నళినిని, శంభూనీ చంపేస్తే చిత్ర నాకు ఏదోవిధంగా క్షేమంగా దక్కుతుంది. అలాగే సుమిత్ర — శివరాం భవిష్యత్‌లో ఎలాటి ఆటంకాలూ లేకుండా స్వేచ్ఛగా జీవించగలుగుతారు. ఇలా జరగడంవల్ల నష్టపోయేదొక్కడే: జయదేవ్ తనకి జరిగిన అన్యాయానికి ఎంత విలపిస్తాడో!

"డామిట్! అతనిమీద నాకు జాలెందుకు? ఈ వ్యవ

హారంలో అతను ప్రాణాలకి ప్రమాదంవున్న వ్యక్తికాదు! మేం క్షేమంగా వుండాలంటే అతనికి అన్యాయం జరగక తప్పదు! శివరాం ప్రాణాలు కోల్పోయి, తన ప్రేయసిని జయదేవ్‌కి అప్పగించడమన్నది నాకు నచ్చలేదు!

కాబట్టి, నళినిని, ఆమె అనుచరుడు శంభూనీ చంపాలి! తల్లి చనిపోతే సుమిత్ర ఏమాత్రం చింతించదని నాకు నమ్మకంగా తెలుసు! ఆమె చనిపోతే ఒక్క జయదేవ్ తప్ప చింతించేవారుండరు!

చకచక స్నానంచేసి, టిఫిన్ చేసి సిగరెట్ వెలిగించాను. నా మెదడ్లో ప్రవేశించిన ఈ కొత్త ఆలోచన ఒక సమస్యగా తయారైంది.

నళినిని చంపి నేను పట్టుబడకుండా వుండగలనా? ఈ సందేహం గురించి క్షుణ్ణంగా ఆలోచించాను. అయితే చిత్ర నాకెలా దక్కుతుంది? ఆమె ఎక్కడ వుందో నాకు తెలియదు.

గదిలో వేగంగా పచార్లుచేస్తూ అరగంట తర్వాత చిత్రని దక్కించుకునే మార్గం ఆలోచించి ఒక పథకం తయారుచేశాను...

ఆ తర్వాత నళిని బంగళాకి బయలుదేరాను.

సమయం పదకొండు గంటలయింది— ఎండ తీవ్రంగా వుంది.

నళిని బంగళాలో శంభూ నాకు గమ్మత్తుగా స్వాగతం చెప్పాడు. ముందుకి వంగి చెయ్యెత్తి నమస్కారంచేసి, నృత్య భంగిమలో నడిచివచ్చి నా చెయ్యి పట్టుకుని లోనికి తీసుకెళ్ళాడు.

మేడమీద గదిలో నళిని సోఫాలో కూచోని ఏవో కాయితాలు చూస్తోంది. నా ఉనికి పసిగట్టి ఆమె తలెత్తి చూసి చిరునవ్వు విసిరింది.

నేనామెని విష్ చేయకుండా, బదులుగా నవ్వకుండా, మొండి వైఖరి ప్రదర్శిస్తూ ఆమె ఎదురుగా వెళ్ళి కూచు న్నాను. ఆమె ఆశ్చర్యపడిందిగానీ, అది బయటపడకుండా జాగ్రత్తపడింది. "ఏమిటిలా వచ్చావ్?" కసిరిందామె.

"రాత్రి మీ కూతుర్నీ, శివరాంనీ చూశాను—నాకు అన్యాయమన్పించింది" అన్నాను.

ఆమె వులిక్కిపడి చూసింది. "ఈశ్వర్, మరేదైనా కొత్త అయిడియా తట్టిందా?" వ్యంగ్యంగా అడిగిందామె.

నేను వెనక్కి తిరిగి చూశాను. శంభూ గుమ్మంలో నిల్చొని వున్నాడు.

"అవును మాడమ్" అన్నాను. "సుమిత్ర ఎక్కడ వుంది?"

ఆమె అయోమయంగా చూసి, "బయటకెళ్ళింది" అంది.

నేను ఆలస్యం చేయకుండా తటాలున ఆమె పక్కన దూకి పిస్తోలు తీసి ఆమె కణతకి ఆనించాను. ఇది చూసి శంభూ ముందుకి దూకాడు. నళిని కొయ్యబారిపోయి చూస్తుండిపోయింది.

నేను గట్టిగా నవ్వి శంభూని చూశాను. "శంభూ, ఇక్కడ నేను పిస్తోలు ప్రయోగిస్తే వినేవారు లేరు. వుండరు. అర్థమైందా? ఓ.కే. ఇక చెప్పు, చిత్ర ఎక్కడ వుంది?"

శంభూ గాభరాగా నళినిని చూశాడు. నళిని తటస్థంగా కూచుంది.

"శంభూ! తెలివి తక్కువగా ప్రవర్తించకు! చిత్ర ఎక్కడ వుంది?" అరిచాను.

"చెప్పను!"

"చెప్పవా? అయితే మాడమ్‌ని చంపుతాను!"

అతను భయపడలేదు. రెండడుగులు ముందుకేశాడు.

"మాడమ్, శంభూని అడగండి! చిత్ర ఎక్కడ వుంది? వెంటనే సమాధానం కావాలి నాకు!"

"ఈశ్వర్," నళిని గొణిగింది. "నువ్వు పెద్ద చిక్కులో పడ్డావిప్పుడు."

"ఏమిటి మీర నేదీ?"

"చిత్ర ఎక్కడ వుందో శంభూ చెప్పడు! విధి నిర్వహణలో తన యజమానినికూడా ఖాతరు చేయడతను!"

శంభూని చూశాను. అతను తాపీగా చూస్తున్నాడు.

"శంభూ, చిత్ర ఎక్కడ వుందో చెప్తావా, మాడమ్‌ని చంపమంటావా?"

శంభూ వికృతంగా నవ్వాడు. "ఈశ్వర్—నువ్వు మాడమ్‌ని చంపు. నేను చిత్రని చంపుతాను.-ఆ తర్వాత ఇద్దరం ఏడుద్దాం!"

అతని మాటలకి నేను రెచ్చిపోయాను. నా చూపుడు వేలు ట్రిగ్గర్ లాగేందుకు సిద్ధంగా వుంది. ఉద్రేకంలో ఏం చేస్తానో నాకే తెలియదు. విపరీతంగా చెమటలు కారుతున్నాయి.

శంభూ మాటలకి నేను ఉలిక్కిపడ్డాను. "బాస్టర్డ్! చిత్ర ఎక్కడ వుందో చెప్పకపోతే మీ ఇద్దర్నీ ఇక్కడే చంపేసి వెళతాను. కమాన్ చెప్పు!"

"మా ఇద్దర్నీ చంపేయ్!" అరిచాడతను. "చిత్ర ఎక్కడ వుందో తెలుసుకోలేవు! ఆమె దిక్కుమాలిన చావు చస్తుంది."

నా నరాలు బిగదీసుకుపోయాయి. ప్రాణాలకి తెగించిన మనుషులు వీళ్ళు! పరిస్థితి బోధపడింది. నా బెదిరింపులవల

ఇక లాభంలేదు. చిత్ర ఎక్కడ వుందో తెలియనంత కాలం వీళ్ళని చంపలేను! తెలుసుకునే మార్గం ఆలోచించి ఈ పథకం వేశానుగానీ, ఇంత ఘోరంగా దెబ్బ తింటా ననుకోలేదు. ఇక నేనేమీ చేయలేను. పిస్తోలు జేబులో వేసుకుని నిస్సహాయంగా చూశాను.

నళిని తేలిగ్గా వూపిరి వదిలింది. శంభూ నోట్లో చక్క వేసుకున్నాడు.

"నా శక్తిని చీటికీమాటికి పరీక్షించాలనుకోడం నీకు మంచిది కాదు" అంది నళిని,

నేను మాట్లాడలేదు. అవమానంతో తల వంచు కున్నాను.

"పాపం! బాబుగారికెన్ని కష్టాలో! నాకు జాలిగా వుంది!" శంభూ కామెంట్ చేశాడు.

నళిని అంది. "ఇక వెళ్ళు ఈశ్వర్. నన్ను అనవసరంగా డిస్టర్బ్ చేశావు. సాయంత్రం సరిగ్గా ఏడు గంటలకి శంభూ నిన్ను లాంచిమీద తీసుకెళతాడు. పని పూర్త యాక మిగతా డబ్బు నీకు లభిస్తుంది. చిత్ర నీకు దక్కు తుంది."

చేసేదిలేక అలాగే తల వంచుకుని బయటకి నడిచాను.

8

లాంచి నీటి ప్రవాహానికి ఎదురుదిశలో దూసుకెళు తోంది. చీకట్లో కింద నీట్లోకి చూడాలంటే భయంగా వుంది.

గంభీరంగా డ్రైవ్ చేస్తోన్న శంభూని చూస్తూ నన్ను వేధిస్తోన్న ఆలోచనల్ని అణగదొక్కుతూ, విశ్రాంతిగా సిగరెట్ కాల్చసాగాను.

సమయం ఏడుగంటలు దాటి అయిదునిముషాలైంది.

మరో అయిదు-పది నిముషాల్లో శివరాం ప్రాణాలు గాల్లో కలుస్తాయి. రైఫిల్ లో రెండే రెండూ తూటాలునింపాను. నా గురిమీద నమ్మకం వుంది.

శివరాంని చంపకూడదని మనసు యింతో గోల చేస్తున్నా దాని పీక నొక్కేశాను. చిత్ర గురించితప్ప ఇంకెవరిగురించీ ఆలోచించడంలేదు. ఆమెని రక్షించ డానికి నేను చేసిన ప్రయత్నాలు విఫలమయ్యాయి. కాబట్టి శివరాంని చంపుతాను! ఆ తర్వాత సుమిత్ర, జయ దేవ్, నళిని ఏమైతే నాకెందుకు? లెట్ దెమ్ గో టు హెల్!

లాంచి బ్రిడ్జికి చేరువగా వచ్చేసింది. నేను అప్రయ త్నంగా రైఫిల్ మీద చెయ్యి వేశాను. సుమిత్ర-శివరాం ఈరోజు బ్రిడ్జిమీదకి వస్తారా? తప్పకుండా వస్తారు! నిన్న శివరాం చెప్పిన మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి.

బ్రిడ్జి యాభైగజాల దూరాన వుండగా నేను కేబిన్ లోంచి పైన టాపుమీదకి వచ్చాను.

పరిసరాలన్నీ నిర్మానుష్యంగా వున్నాయి. చుట్టు పక్కల మరే నావలుగాని, లాంచీలు గాని లేవు. శంభూని లాంచీని బ్రిడ్జికి సమాంతర దిశలో పోనివ్వ మన్నాను. ఆ తర్వాత టెలిస్కోపిక్ రైఫిల్ ఎక్కుపెట్టి చూడసాగాను.

బ్రిడ్జిమీద జనసంచారం అధికంగా లేదు. వాహనాలు అధికంగా వున్నాయి. టెలిస్కోప్ లోంచి బ్రిడ్జిమీద దృశ్యమంతా స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

నా చూపుడువేలు ట్రిగ్గర్ మీద సిద్ధంగా వుంది. అక్కడక్కడ ఒంటరి మనుషులు కనిపించారు గానీ సుమిత్ర-శివరాంల జంట కన్పించడంలేదు. శంభూని నెమ్మదిగా డ్రైవ్ చేయమని చెప్పాను.

మళ్ళీ టెలిస్కోప్‌లో చూశాను. రెండు కార్లు వేగంగా వెళ్ళడం కనిపించింది. రంగు స్పష్టంగా గుర్తించలేకపోయాను. లాంచి మరో పదిగజాలు ప్రయాణించింది నెమ్మదిగా.

అప్పుడు చూశాను—ఆగివున్న ఒక అంబాసిడర్ కారు, దాని పక్కన యిద్దరు మనుషులు—శివరాం, సుమిత్ర. వాళ్ళిద్దర్నీ పరీక్షగా గమనించాను టెలిస్కోప్ లోంచి. సందేహంలేదు! వాళ్ళే!

సుమిత్ర గతరోజు ధరించిన దుస్తుల్లోనే వుంది. శివరాం ఎర్రచొక్కా, తెల్లపాంటు ధరించాడు. వాళ్ళిద్దరు ఎదురెదురుగా నిలబడి మాట్లాడుకుంటున్నారు. అయితే శివరాం వీపు నాకేసివుంది. నేను నిరాశపడ్డాను. అతన్ని నాకేసి తిరిగేవరకు వేచి చూడాలి.

లాంచి వాళ్ళని దాటి చాలాదూరం వచ్చేసింది. తిరిగి వెనక్కి తిప్పి పోనివ్వమన్నాను.

"కన్పించారా?" శంభూ అడిగాడు.

"అవును—ఆ కారుదగ్గర రెండు ఆకారాలు—సుమిత్ర, శివరాం. జాగ్రత్తగ చూస్తుండు ఒక ఆకారం, నేలకూలుతుంది!" అన్నాను.

"నమ్మకమేనా?"

"చూస్తావుగా?"

"కదులుతున్న లాంచిమీద కూచొని షూట్ చేయగలవా అని!"

"నువ్వు నోర్మూసుకుని చూడు!" కసిరాను. లాంచి తిరిగి సరిగ్గా శివరాం నిలబడివున్న దిశలోకి వచ్చింది. శివరాం అలాగే నిలబడి వున్నాడు. వీపు నాకేసి వుంది. టెలిస్కోప్ లోకి మళ్ళీ చూశాను. రేంజి ఎడమచేతి జట

ఒకటికి పదిసార్లు చూశాను. సందేహంలేదు. వాళ్ళిద్దరు సుమిత్ర, శివరాం! శివరాం నావేపు తిరిగేవరకు నేను వేచివుండదలచలేదు. ఏక్షణాన్నైనా వాళ్ళిద్దరు కారెక్కి వెళ్ళిపోవచ్చు.

"శంభూ! బ్రిడ్జికేసి చూడు!" అర్చాను. రైఫిల్ గురి పెట్టి, టెలిస్కోప్‌లో జాగ్రత్తగా చూశాను. నా గురి శివరాం వీపుకేసి వుంది. వీపులో రెండుగుళ్ళు—అవి తప్పకుండా గుండెలోకి దూసుకువస్తాయి. తక్షణం చావు సంభవిస్తుంది.

ఆలస్యం చేయకుండా రెండుసార్లు ట్రిగ్గర్ లాగి రైఫిల్ కిందపెట్టి నిట్టూర్చాను.

నా రైఫిల్ నుంచి ఎలాటి పేలుడూ వినబడలేదు. గుట్టుచప్పుడు కాకుండా రెండు తూటాలు దూసుకెళ్ళి శివరాం వీపులో రెండు చక్కటి రంధ్రాలు చేశాయి. జివ్వుమని రక్తం విరజిమ్మటం టెలిస్కోప్‌లో కనిపించింది.

శివరాం ముందుకు తూలి సుమిత్ర భుజాలు పట్టుకుని, ఆ తర్వాత నెమ్మదిగా జారి ఆమె కాళ్ళదగ్గర పడ్డాడు.

సుమిత్ర భయంకరంగా నోరు తెరిచి అర్చింది. అరుపు నాకు వినిపించలేదు. మరుక్షణం ఆమె కింద కూలబడి శివరాంని కుదిపేస్తోంది. చూస్తుండగానే జనం, వాహనాలు వాళ్ళచుట్టూ మూగడం కనిపించింది.

నేనెంతసేపు అలా చలనం లేకుండా కూచున్నానో తెలియదు. తేరుకుని చూస్తేలాంచి వేగంగా దూసుకెళ్ళడం గమనించాను. ఇంజన్ శబ్దంలో శంభూ అరుపులు వినిపిస్తున్నాయి.

"శభాష్ ఈశ్వర్! భలేగురి! మాడమ్ నిన్ను మెచ్చుకుంటుంది! నువ్వీ పని చేయగలవని నేను నమ్మలేదు!"

నేను కేబిన్‌లోకి ప్రవేశించాను.

"బాస్! నేనిప్పుడు హంతకుడిని!" అన్నాను గట్టిగా.

పకపక నవ్వాడు శంభూ. "చేసింది మర్చిపో! మాడమ్ వల్లగానీ, వాళ్ళ వల్లగానీ నీకే ప్రమాదమూ వుండదు! నేనిప్పుడే మాడమ్‌ని కలుసుకుని అంతా ఓ.కే. అంటాను. అంతే! ఏడువేల రూపాయలతో చిత్ర నీ వొళ్ళో వచ్చి వాలుతుంది... హోటల్ గదిలో ఎదురు చూస్తుండు. మరో విషయం—చిత్ర నిన్ను చేరుకున్నాక ఒక్క క్షణం కూడా నువ్వు ఈ వూళ్ళో వుండకూడదు!"

"బాస్, అలాగే!... అలాగే, బాస్!" అన్నాను కసిగా.

9

హత్య చేసి నేను చిత్రని రక్షించుకోగలిగాను గాని, పట్టుబడితే నన్ను రక్షించేవారుండరు. ఇది నా స్వంత బాధ్యత మీద చేసిన హత్య. మొట్టమొదటి హత్య.

నేను యెన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకుని హత్య చేసినా యెక్కడో ఆధారం వదిలానని నా అనుమానం. నేర పరిశోధకుడిగా నా అనుభవంలోంచి తెలుసుకున్నదేమిటంటే, నేరం చేసినవాడు తప్పకుండా తనకు తెలియకుండా ఏదో ఒక ఆధారం వదులుతాడు. ఆ ఆధారం అతన్ని పట్టిస్తుంది. కాబట్టి ఇవాళ కాకపోయినా రేపైనా, రేపు కాకపోయినా మరే నాటికైనా నేను పట్టుబడక తప్పదు.

నా రక్షణ విషయంలో నళిని ఏమాత్రం కల్పించుకో లేదు. పరిస్థితుల ప్రాబల్యం నన్ను హత్య చేసేందుకు

ప్రేరేపించిందని నేనెంత వాదించినా అందుకు ఆధారాలు చూపినా కొట్టివేస్తారు...నళిని తన డబ్బు ఉపయోగించి తనని తాను రక్షించుకుంటుంది!

ఈపాటికి పోలీసులు హత్యాప్రదేశానికి చేరుకునే వుంటారు. సుమిత్రని ప్రశ్నిస్తారు. ఆమె ఏం చెబుతుంది? తన తల్లి ఈ పని చేయించిందని అంటుందా? లేక తల్లి దుర్మార్గానికి శివరాం బలైనందుకు తనూ చావు కోరుకుంటుందా? అసలు శివరాంని చంపించింది తన తల్లి అని ఆమెకి తెలుసా?

వేగంగా పరిగెడుతున్న నా ఆలోచనలకి అడ్డుగోడ కట్టేస్తూ తలుపుపైన చప్పుడైంది. ఈ లోకంలోకొచ్చి పడ్డాను...

చిత్ర!

ఆమె వచ్చేసింది! సందేహం లేదు! రెండేళ్లు నాకెంతో సహకరించి, నా తెలివితక్కువతనం వలన రెండురోజులు ఖైదీగా గడిపి, ఈ రాత్రి నన్ను కలుసుకునేందుకు వచ్చేసింది— నన్ను ప్రేమిస్తోన్న చిత్ర!

గబగబ వెళ్ళి తలుపు తెరిచాను.

"ఓహ్, ఈశ్వర్!" అరిచిందామె, సందేహం లేదు, ఆమె నా అసిస్టెంట్ చిత్రే!

నేను వెనక్కి తొలిగి ఆమెకి దారి ఇచ్చాను. ఆమె లోనికి వచ్చాక తలుపు మూశాను.

"ఈశ్వర్, ఈశ్వర్...ఏమిటిదంతా?" ఆమె అరుపు విని ఆమె ముఖంలోకి చూశాను. రేగిపోయిన జుత్తు, పీక్కుపోయిన చెంపలు, పాలిపోయిన పెదవులు ..మాసిపోయిన దుస్తులు...ఆమెనలాటి స్థితిలో ఎన్నడూ చూడలేదు!

"ఏమీ లేదు చిత్రా! నువ్వు క్షేమంగా వున్నావా?" బలహీనంగా నవ్వి అడిగాను.

"నాకేమీ కాలేదు! ఏం జరిగింది? మీరిక్కడ ఎందుకున్నారు? నన్నిక్కడికి ఎందుకు తెచ్చారు?"

ఇంటరాగేషన్ చేయడంలో ఆమెది అందెవేసిన చేయి.

"చిత్రా, యేమి జరగలేదు. దయచేసి నన్నేమీ అడక్కు!"

"లేదు! యేదో జరిగింది! మీరేదో చేశారు! నాతో చెప్పితీరాలి..."

"ఎందుకు చెప్పాలి? నేను నీ బాస్‌ని."

"ఓహ్, ఈశ్వర్! ఐ లవ్ యూ! రియల్లీ! బిలీవ్ మీ!"

నేను వూపిరి బిగబట్టి ఆమెని చూశాను. ఆమె ఏడ్వగా నేనెప్పుడూ చూడలేదు!

"చిత్ర, జరిగింది చెప్తే నన్ను ప్రేమించవు! అసహ్యించుకుంటావు!"

"మీకు సహాయపడతాను! మీ కోసం ప్రాణాలిస్తాను!"

ఆమె మాటల్లో అబద్ధంలేదు. చిత్ర స్వభావం నాకు తెలుసు. ఆమె చేయగలిగే మాటలే చెప్తుంది. ఆమె నన్ను ప్రేమిస్తోంది కాబట్టి, నేనూ ఆమెని ప్రేమిస్తున్నాను కాబట్టి లైఫ్‌లో ఎదురయ్యే కష్టాల్ని మేం ఇద్దరం పంచుకోవాలి కాబట్టి, కష్టాల్ని పంచుకోడం నిజమైన ప్రేమ అవుతుంది కాబట్టి... జరిగిందంతా పూసగుచ్చినట్టు మొదటనుంచి చివరిదాకా చెప్పాను.

అంతా విని ఆమె గజగజ వణుకుతూ నన్ను గట్టిగా కౌగిలించుకుంది.

"ఈశ్వర్! మీరు... మీరు హత్య చేశారు!"

"నీకోసం! నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను!"

"ఓహ్, ఈశ్వర్! మీ ప్రేమకోసం సాటి ప్రేమికుల్ని నాశనం చేశారు!"

"నా ప్రేమకంటే నాకు నీ ప్రాణాలెక్కువ చిత్రా! తప్పులేదు!" ఇంకా ఇంటి మాటలెన్నో చెప్పి నన్ను నేను సమర్థించుకుని, నేను చేసింది సబబేనని ఆమెచేత ఒప్పించాను.

ఆ తర్వాత అడిగాను: "శంభూ నిన్నెక్కడ బంధించాడు?"

"నాకు తెలియదు! అది పాడుబడ్డ కొంప!"

"డబ్బిచ్చాడా?"

ఆమె ఘటుక్కున హాండ్ బ్యాగ్ తెరిచి చూపించింది. సరిగా పది నోట్లకట్టలు కన్పించాయి. కళ్లు మూసుకున్నాను. ఆ డబ్బు నాకొద్దు! శివరాం పేర్న ఏ సహాయ నిధికైనా పంపించేస్తాను.

"ఆల్ రైట్ చిత్రా, నువ్వు స్నానం చెయ్!" అన్నాను సిగరెట్ వెలిగించి.

"ఈ రాత్రి ఇక్కడ వుండాలా!"

"తప్పదు!"

"అంటే?"

"పోలీసులకి అనుమానం రాకుండా వుండాలంటే ఈ రాత్రి మనం గది ఖాళీ చేయడం మంచిదికాదు. రేపు వెళ్ళిపోదాం!"

ఆమె తలూపి వెనక్కి తిరిగింది. బాత్ రూం తలుపు తీయబోతుండగా నేను వెనకనుంచి టవల్ విసిరాను. ఆమె దాన్ని అందుకుని, చిరునవ్వు విసిరి లోనికెళ్ళింది.

నేను నిట్టూర్చి సోఫాలో కూలబడి సిగరెట్ వెల్గించాను.

రెండున్నర సంవత్సరాలు బెంగళూరులో టాప్ క్లాస్ డిటెక్టివ్ గా చెలామణి అయిన నేను కేవలం ఒక ఆడదాని చేతిలో కీలుబొమ్మగా మారాను! నేనిక ఈ వృత్తికి పనికిరాను. నా సామర్థ్యం ఎంత గొప్పదో ఈ వ్యవహారంలో అడుగడుగున గోచరించింది! ఈ వృత్తికి గుడ్ బై కొట్టి, మరోదారి చూసుకోవాలి.

తలుపుమీద చప్పుడైంది...

బాత్ రూమ్ తలుపుమీద కాదు. గది ప్రవేశద్వారం మీద.

నాకేమీ అర్థంకాలేదు. ఎవరు వచ్చారు? బట్లర్ వచ్చాడా? లేక శంభూ వచ్చాడా? లేక — లేక... పోలీసులు వచ్చారా?

నా గుండెలో బాంబు పేలింది. ఇంత త్వరగా నన్ను వాళ్ళెలా చేరుకోగలుగుతారు?

"మిస్టర్ ఈశ్వర్, నీ సామర్థ్యం క్షీణించిందని నువ్వు గ్రహించావు. పోలీసులు నిన్ను క్షణాలమీద పట్టుకునే ఆధారాలు ఏవైనా హత్యాప్రదేశంలో వదిలావేమో ఆలోచించు!" అంతరాత్మ చెప్పింది.

నా మతిపోయింది. అది సంభవమా?

మరోసారి చప్పుడైంది. నా మనసు పరుగులు తీసింది. నా కాళ్ళు తలుపువద్దకు అప్రయత్నంగా నడిచాయి...

నా గుండె వేగం చూస్తోంటే అది ఏ క్షణాన్నైనా పగిలేలా వుంది. దాన్ని అతి ప్రయత్నంమీద అదుపులో వుంచి, తలుపుదగ్గర నిలబడి గట్టిగా గాలిపీల్చి, కళ్ళు

మూసుకుని తలుపు తెరిచాను. ఆ తర్వాత కళ్ళు తెరిచాను...

గొప్ప గొప్ప సాహసకృత్యాలు చేసే టార్జన్, ఫాంటమ్‌లను గురించి పుస్తకాల్లో చదివి ఆ పాత్రలపట్ల ఎంతో అభిమానం ఏర్పరచుకున్నాను గానీ, ఆ పాత్రలే వాస్తవ రూపం ధరించి ఇలాంటి పరిస్థితిలో, నా స్థానంలో వుంటే, తప్పకుండా మతి చలించి పిచ్చివాళ్ళవుతారని నమ్మకంగా చెప్పగలను.

ఎందుకంటే, ఇప్పుడు నా ఎదురుగా శివరాం నిలబడి వున్నాడు.

10

"హల్లో మిస్టర్ అర్జున్‌రావ్ అలియాస్ ఈశ్వర్రావ్! హౌ ఆర్యూ? ఎలాగున్నారు?"

"కమిన్, కమిన్, కమిన్..." ఏమంటున్నానో నాకే తెలియదు. చలిజ్వరం వచ్చినవాడిలా వణికిపోతున్నాను. హిప్నటిజానికి గురయినట్టు కళ్ళప్పగించి చూస్తున్నాను.

"థాంక్స్ వెరీమచ్! మిస్టర్ ఈశ్వర్, మీతో మాట్లాడాలి."

"తప్పకుండా! కమాన్, రండి..."

"మీరేమీ భయపడకండి! నేను దెయ్యాన్ని కాను. మీరు నాకు సహాయం చేసి పెట్టాలి!"

అప్పుడు తేరుకుని చూశాను. నా స్వహస్తాలతో రెండు తూటాల్ని వీపులోకి పంపించిన శివరాం ఇప్పుడు నా ఎదురుగా నిలబడి వున్నాడు! ఇది కలా? నిజమా?

అసలు నేను శివరాంని చంపానా? చంపినట్టు భ్రమించానా? అయితే చిత్ర ఎలా వచ్చింది? ఇది కలకాదు,

భ్రమకాదు. నేను శివరాంని చంపాను. కళ్ళారా అతని చావు చూశాను మరి ఇదెలా సంభవం—ఇప్పుడతను నా ఎదురుగా ప్రత్యక్షమయ్యాడు?!

"మిస్టర్ ఈశ్వర్! నేను బ్రతికే వున్నాను—తాకి చూడండి."

భయపడుతూ చెయ్యి జాపాను. అతను షేకాండ్ ఇచ్చాడు. వెచ్చని స్పర్శ!

ఈ మొత్తం వ్యవహారంలో ఏదో మర్మం వుంది. నళిని ఏదో రహస్యం నా దగ్గర దాచింది. శివరాం చావలేదంటే మరెవరో చచ్చార్నమాట. ఎవరు? నేను చంపిందెవర్ని?

"మిస్టర్ ఈశ్వర్, వివరాలు తర్వాత చెప్తాను: మీరూ, నేనూ క్షేమంగా వుండాలంటే మీరు తక్షణం వెళ్ళి నళినిని చంపండి."

నా తల తిరిగింది శివరాం మాటలకి. "ఎందుకు?"

"మన క్షేమంకోసం. లేదా మీరూ నేనూ నాశన మవుతాం! ఆమె జిత్తులమారి! నమ్మకండి, ప్రమాదకర మైన ఆడది!"

"శివరాం, నాకిదంతా ఏమిటో అర్థంగావడంలేదు! పిచ్చెక్కుతోంది! ఏం జరిగిందో మీరు చెప్తేగానీ నేను ఏ నిర్ణయమూ తీసుకోలేను!"

అతను కూచుని చెవులప్పగించి బాత్ రూంలో నీళ్ళ శబ్దం విన్నాడు.

"ఎవరది?"

"నా అసిస్టెంట్."

అతని ముఖంలో రంగులు మారాయి. "ఆమె నెక్కడ బంధించారో నాకు తెలిస్తే ఇన్ని దారుణాలు జరిగేవి కావు!"

"దయచేసి వివరంగా చెప్పండి!" అసహనంగా అన్నాను.

"ఓ.కే. చెప్తాను. ఇప్పుడు ఎక్కువ సమయం లేదు కాబట్టి క్లుప్తంగా చెప్తాను." అన్నాడతను. ఆ తర్వాత సిగరెట్ ముట్టించి చెప్పడం ప్రారంభించాడు:

"ఈశ్వర్, సుమిత్రని నేను పెళ్ళాడేందుకు నళిని ఎప్పుడైతే అయిష్టం తెల్పిందో అప్పుడే నేనామె శత్రువయ్యాను. ఆమెమీద కన్నువేసి వుంచాను. ఆమె చర్యలు నాకు వింతగా తోచాయి. మొన్న ఆమె హైద్రాబాదు వెళ్ళిన సంగతి తెలుసుకుని నే నామెని వెంబడించాను. ఆమె బసచేసిన హోటల్ మీద కన్నేసి వుంచడమేగాక, ఆమె గదిలో జరిగిన సంభాషణలు కూడ విన్నాను.

"ఆ గదిలో ఆమె మిమ్మల్ని నన్ను చంపేందుకు బలవంతం చేసింది. ఆ వస్తాదు మీపైన దౌర్జన్యం చేశాడు. విధిలేక మీరు ఒప్పుకున్నారు. అయితేనన్ను ఏవిధంగా చంపుతారో మీ రా గదిలో మాట్లాడుకో లేదు. సాయంత్రం అయిదు గంటలకి ఆమె మీ ఇంటికి వెళ్ళి మిమ్మల్ని కార్లో తీసుకెళ్ళింది—అప్పుడు నన్నెలా చంపాలో ప్లాను వేశారనుకుంటాను.

"నిన్న మీ రిక్కడికి బయలుదేరి వచ్చారు. నళిని నిన్న ఉదయం ఇక్కడికి వచ్చింది. ఆమెతోబాటు మీఅసిస్టెంట్ కూడ వుంది. ముందు మీ అసిస్టెంట్ని నళిని ఇంటికి తీసుకెళ్ళి ఆ తర్వాత ఎక్కడికో మాయం చేసింది. మీరు నన్ను చంపేందుకే మీ అసిస్టెంట్ని బంధించిందని వూహించాను.

"మీ రిక్కడికి వచ్చాక ఆమని కలుసుకుంటారని ఎదురుచూశాను. కానీ కలుసుకోలేదు. ఫోన్ చేశారు.

"మీ సంభాషణ వినలేకపోయాను. అయితే ఉదయంనుంచీ నేను నళినిమీదా, శంభూమీదా కన్నేసి వుంచడంవలన— ఒక సంగతి తెలుసుకున్నాను. నిన్న వుదయం శంభూ ఒక లాంచీ అద్దెకి తీసుకున్నాడు. దేనికో అప్పుడు నాకు బోధపడలేదు.

"నన్ను చంపేందుకు మీరు ఆయుధం ఉపయోగిస్తారు కాబట్టి నిన్న రహస్యంగా మీ గది గాలించాను. ఏమీ దొరకలేదు. ఒక అనుమానం వచ్చి నిన్న రాత్రి మారు తాళాలతో మీ డిక్కీ తెరిచి చూశాను. అందులో రైఫిల్ వుంది. దానికి సైలెన్సర్, టెలిస్కోప్ అమర్చివున్నాయి ... అప్పుడర్థమైంది, లాంచి దేనికోసమో. ఈ రైఫిల్‌తో మీరు లాంచిమీద కూచోని బ్రిడ్జిమీద నన్ను షూట్ చేస్తారని ఊహించాను.

"నిన్న రాత్రి మమ్మల్ని మీరు బ్రిడ్జిమీద కలుసుకుని మారుపేరు చెప్పి టైరు మార్చి వెళ్ళారు—సరే, ఆ విషయం వదిలేయండి. నన్ను మీరేవిధంగా చంపుతారో తెలిసిపోయింది కాబట్టి ఈరోజు సుమిత్రతో బ్రిడ్జిమీదకి వెళ్ళకూడదని నిశ్చయించుకున్నాను.

"సాయంత్రం సుమిత్ర ఎప్పటిలా కారులో నావద్దకి వచ్చింది. నేను రానని చెప్పాను. ఆమె వెళ్ళిపోయింది. నామీద హత్యా ప్రయత్నం జరుగుతున్నట్టు ఆమెకి చెప్పలేదు. పోలీసులకీ రిపోర్టు ఇవ్వలేదు. ఈ వ్యవహారం అంతా రచ్చకెక్కడంవలన నాకేమీ లాభం వుండదు. నాకు న్యాయం జరగదు. నళినికి పలుకుబడి వుంది, డబ్బు వుంది.

"ఈరోజు బ్రిడ్జిమీదకి వెళ్ళకపోతే నాకు చావు తప్పుతుంది. మీ ప్లాను తల్లకిందులవుతుంది. రేపుదయం గుట్టు చప్పుడు కాకుండా సుమిత్రతో కలకత్తా వెళ్లి పోతే నన్ను ఎవరూ ఏమీ చేయలేరు!

"నా ఆలోచన బాగానే వుంది. మీప్లాను తల్ల కిందులై నన్నుగాక మరొకర్ని చంపారు. నేను రాక పోతే సుమిత్ర తిరిగి ఇంటికి వెళ్ళిపోతుందనుకున్నాను - కానీ అలా జరగలేదు_దురదృష్టం మిస్టర్ ఈశ్వర్, బాడ్ లక్! ఆమె జయదేవ్‌తో బ్రిడ్జిమీదకి వెళ్లింది."

"జయదేవ్‌తో!"

"అవును. జయదేవ్‌తో. అయితే నాకు ముందు తెలియలేదు. షూట్ చేయబడ్డాక తెలిసింది. దిసీజ్ టూ బాడ్. ఐ పిటీ హిమ్!"

రాయిలా కూచుండిపోయాను. ఊపిరి అందడంలేదు. బట్టలన్నీ చెమటలతో తడిసిపోయాయ్...

జయదేవ్! దురదృష్టవంతుడు. నేను షూట్ చేసే సమయంలో కనీసం — ఒక్కసారి — నావేపు తిరిగి చూసివుంటే ప్రాణాలు దక్కివుండేవి! అసలతను సుమిత్రతో బ్రిడ్జిమీదకి ఎందుకొచ్చాడు? ఎందుకొచ్చినా ఇప్పుడు చేయగల్గిందేమీ లేదు!

జయదేవ్ మరణించాడు! నళిని అనుకున్నదంతా తల్ల కిందులైంది! జరిగింది తెలిసి ఆమె ఏం చేస్తుంది?

వెంటనే ఒక అనుమానం వచ్చింది.

శివరాంని అడిగాను. "ఆల్ రైట్, మిస్టర్. నేను పొరపాటు చేశాను. అయితే నాకొక అనుమానం. నాచేత ఈ పొరపాటు మీరు చేయించారా ఉద్దేశ్య పూర్వకంగా?"

"అంటే?"

"నేను మిమ్మల్ని చంపుతానని తెలిసి మీరు ఒక పథకం వేశారా? అంటే సుమిత్రతో జయదేవ్ ని మీరు కావాలని పంపి నాచేత చంపించారా?"

"వాట్ నాన్సెన్స్ యూ ఆర్ స్పీకింగ్!"

"చెప్తాను. సుమిత్ర వెంట జయదేవ్ ని పంపితే అతను మరణిస్తాడన్నది ఖాయం! అప్పుడు మీ మార్గంలో అడ్డంకులుండవు. ఇక నళిని వుంది. ఆమెవల్ల మీ కెప్పుడైనా ప్రమాదమే. కాబట్టి ఆమెనికూడా చంపాలి. అందుకే మీరు నన్నిప్పుడు బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నారు."

"బ్లాక్ మెయిల్!"

"అవును. నేను నళినిని చంపకపోతే పోలీసులకి అప్ప గిస్తానంటారు. అంతేనా?"

శివరాం గాభరాగా లేచి నిలుచున్నాడు.

"ఈశ్వర్! నళినివల్ల ప్రమాదం మనిద్దరికీ వుంది!" అరిచాడతను.

చిత్ర బాత్ రూంలోనుంచి వచ్చింది.

"ఈశ్వర్! జయదేవ్ మరణించినట్టు నళినికి తెలస్తే ఆమె మీగురించి చెప్పేస్తుంది పోలీసులకి! మీరు నాతో చేతులు కలిపి జయదేవ్ ని అంతం చేసినట్టు ఆమెకి అను మానం వస్తుంది! అంతే! ఇక మీరూ నేనూ జైల్లో కళ్లాలి! ఆమెని చంపండి ప్లీజ్!"

అతని మాటలు నాకు సబబుగా తోచాయి. అలా జరిగేందుకు అవకాశం వుంది. నళినికి తప్పకుండా నా మీదా, శివరాంమీదా అనుమానం వస్తుంది. ఆమె జిత్తులమారి! దేనికైనా తెగిస్తుంది. ఆమె వేలుపెట్టి

నన్నూ శివరాంనీ చూపించిందంటే చాలు — మేం జైలు పాలవుతాం! మాదగ్గర డబ్బులేదు, పలుకుబడిలేదు. నళిని తెలివైన కథ అల్లి కోర్టుని నమ్మిస్తుంది. ఆమె ఆ పని చేయకుండా వుండాలంటే ఆమెని చంపాలి. అవును ఆమెని చంపాలి!

ఛటుక్కున లేచి నిలబడ్డాను. "శివరాం, జయదేవ్ చావుకి మీ బాధ్యతలేదు కదా?"

"లేదు. నిరూపిస్తాను."

"ఆల్ రైట్, ఇక పదండి. మన పని పూర్తి చేద్దాం!"

"ఈశ్వర్!" చిత్ర అరిచింది. "నళినిని చంపేస్తారా?"

"ఇట్ వుడ్ బి ఎ ప్లెజర్!" అన్నాను. "పదండి శివరాం!"

మేం బయటికి నడిచాం. శివరాం అన్నాడు, "ఈశ్వర్, ఎందుకైనా మంచిది, గది ఖాళీ చేసెయ్యండి."

"ప్రమాదంలేదు, నళిని చచ్చాక నేనెవరో ఎవరూ తెలుసుకోలేరు. థాంక్ గాడ్, రాం! ఆ పహిల్వాన్ గాణ్ని కూడా చంపాలి!"

"అవును, అవును" గొణిగాడు శివరాం. చకచక నడిచి కిందికివచ్చి కారెక్కాం. కారు స్టార్ట్ చేసి వేగంగా డ్రైవ్ చేస్తూ అడిగాను.

"ఇప్పుడు తొమ్మిది గంటలైంది. ఈపాటికి పోలీసులు నళినిని కలుసుకుని వుంటారు. ఆమె మన గురించి చెప్పేసి వుంటుంది — ఏమంటారు?"

ఉలిక్కిపడ్డాడతను. "అయితే ఎలా?"

నేనతనికి సమాధానమివ్వలేదు. ఒకవేళ అలా జరిగితే ఏం చేయాలో ఆలోచించలేదు — నళినినీ, ఆమె అను

చరుడ్ని చంపడం ఒక్కటే నా కర్తవ్యం.

కారు నళిని బంగళా ప్రాంతాల చేరుకునేవరకు మేం నిశ్శబ్దంగా వున్నాం. బంగళా యాభైగజాలు దూరాన వుండనగా కారు ఒక ఇరుకు వీధిలో ఆపి కాలినడకన బయలుదేరాం.

నా చేతిలో రైఫిల్ వుంది.

బంగళా వెనక భాగంగుండా ప్రహరీగోడ దూకి లోని కెళ్ళాం.

చడీచప్పుడు లేదు. అయితే ఇంకా పోలీసులు రాలే దన్నమాట. అదృష్టం మా వేపువుంది. నళిని చావు నా చేతిలో వ్రాసివుంది. ఒక్క తూటా చాలు, ఆమె తలలో రంధ్రం చేయడానికి. ఇక ఆ పహిల్వాన్ గాడ్ని దవడలో షూట్ చేస్తాను-వాడొక వేళ బ్రతికినా వక్కలు నమల డానికి పనికిరాడు!

"ఈశ్వర్, మనం బంగాళాలో ప్రవేశించాలా?" శివరాం గుసగుసలాడాడు.

"అవసరం లేదు" అన్నాను.

"మరెలా చంపుతారు?" మళ్ళీ అడిగాడు.

"షూట్ ఎట్ సైట్. కన్పిస్తే కాల్చేస్తాను. ఆ కిటికీదగ్గర నిలబడదాం రండి!"

నావెంట శివరాం వచ్చాడు. వరసగా కిటికీలన్నీ మూసి వున్నాయి. చివరి కిటికీ తెరిచివుంది. లైటు వెలుగు బయటికి పడుతోంది. గబగబ వెళ్ళి అక్కడ ఆగాం. జాగ్రత్తగా తలఎత్తి లోనికి తొంగిచూశాను.

అంతే!

ఎత్తిన తల దించకుండా, పీల్చినగాలి వదలకుండా, నోరు తెరిచిపెట్టేసి, కళ్ళప్పగించి చూస్తున్నాను.

గదిలో యిద్దరు ఇన్‌స్పెక్టర్లు కూర్చుని వున్నారు కుర్చీల్లో. వాళ్ళేదో సీరియస్‌గా మాట్లాడుకుంటున్నారు. గది మధ్యవున్న బెడ్ పక్కన విచారవదనంతో నిలబడి వున్నాడు శంభూ.

బెడ్‌మీద నళిని వెల్లకిలా పడుకుని వుంది. ఆమెలో ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసలు లేవు. ఆమె గుండెలమీద ముఖం దాచుకుని నిశ్శబ్దంగా విలపిస్తోంది సుమిత్ర.

11

తడబడుతున్న అడుగులలో, భుజానికి వేలాడుతోన్న రైఫిల్‌తో ఆ గదిలోకి ప్రవేశించాను.

నా వెనక శివరాం వున్నాడు. శివరాం ముందుగా ఆ దృశ్యం చూడలేదు కాబట్టి ఒక్కక్షణం గాభరాపడి, ఆ తర్వాత పరిగెత్తి సుమిత్ర పక్కన చేరాడు. సుమిత్ర ఇంకా ఏడుస్తోంది.

ఇప్పుడామె పక్కన శివరాంని చూసి ఆ అధికారులు తటాలున వెనక్కి తిరిగారు. నేను కన్పించాను. నా భుజానికి వున్న రైఫిల్ వాళ్ళని అదరగొట్టింది. తటాలున లేచి నిలబడ్డారు.

"హూ ఆర్యూ?" ఒక అధికారి అర్చాడు.

నేను బలహీనంగా నవ్వి కార్డు అందించాను. అతను చదివి నన్ను అదోలా చూశాడు. "ఇక్కడికెందుకొచ్చారు?"

"మిసెస్ నళినీదేవి నాకు తెలుసు."

"ఐసీ!" అతనీసారి అనుమానంగా చూశాడు, "ఆ రైఫిల్ ఏమిటి?"

నేను మరోసారి నవ్వి రైఫిల్ తీసి అతనికి అందించాను.

"తీసుకోండి. నేను మీకు లొంగిపోతున్నాను."

"అంటే?"

"జయదేవ్‌ని చంపింది నేనే."

ఇన్‌స్పెక్టర్ ఉలిక్కిపడ్డాడు, "ఏమిటి మీర నేది, మిస్టర్?"

"జయదేవ్‌ని చంపింది నేనే. శంభూ నా సమక్షంలో వున్నాడు—అతన్ని అడగండి!"

నా మాటలు విని శంభూ బెదిరిపోయాడు. ఇన్‌స్పెక్టర్ అతన్ని సూటిగా చూశాడు, "ఏమిటిది?"

ఇన్‌స్పెక్టర్ గర్జన విని శంభూ ఛటుక్కున తలూపాడు.

"ఓ.కే...ఓ.కే...మై డియర్ ఫ్రెండ్స్, లెటజ్ డిస్కస్ ది మాటర్—"

ఇన్‌స్పెక్టర్ మాటలకి అడ్డు తగిలాను. "సర్ ఆమె ఎలా చనిపోయింది?"

కిటికీలోంచి ఆ దృశ్యం చూసినప్పటినుంచీ నన్ను వేధిస్తున్న ప్రశ్న ఇది.

"దటీజ్ బాడ్‌లక్ మిస్టర్" అన్నాడతను. "నిజంగా జయదేవ్‌ని మీరే షూట్ చేశారా? అయితే యిప్పుడు లొంగిపోవడానికి కారణం ఏమిటి?"

"నాకు న్యాయం జరుగుతుందన్న విశ్వాసం."

"ఐసీ! అదెలా జరుగుతుందో వివరించండి!"

"నా ప్రశ్నకి మీరు సమాధానం యివ్వలేదు, ఇన్‌స్పెక్టర్. నళిని ఎలా చనిపోయింది?"

అతను తడబడ్డాడు. "ఆమె...ఆమె..."

"చెప్పండి!"

"ఆమె...ఆమె...ఆమె చావుకి మేం చాలా విచారిస్తున్నాం." ఇన్‌స్పెక్టర్ గొంతు పూడుకపోయింది.

నేను అసహనంగా కాచుకున్నాను అతని మాటలకోసం.

"ఆమె హార్ట్ పేషంటని మాకు తెలీదు! మర్డర్ ప్లేస్ నుంచి సుమిత్రతో ఇక్కడికి వచ్చాం. సుమిత్ర ఏమీ చెప్పలేకపోతోంది. ఆమె తల్లిని ఇంటరాగేట్ చేయాలనుకున్నాం, కానీ...కానీ...జయదేవ్ హత్య గురించి ఆమెకి తెలిసి ఎటాక్ వచ్చింది. బాడ్ లక్! క్షణాల్లో చావు సంభవించింది!!

"జయదేవ్ హత్యగురించి మీరే చెప్పారా?"

"అవును" అన్నాడతను. "కానీ...ఇందాక ఫోన్ వచ్చింది. జయదేవ్‌ని ఆపరేషన్ చేసి బుల్లెట్స్ తీశారట. పరిస్థితి సీరియస్‌గా ఏమీ లేదట. అతను బ్రతికివున్నాడు."

"థాంక్ గాడ్! జయదేవ్ చనిపోలేదా!"

"లేదు. ఇప్పుడతను స్పృహలో వున్నాడు."

జయదేవ్ బ్రతికివున్నాడు! నళిని చనిపోయింది! ఆమె అనుకున్నట్టు శివరాం చావలేదు! నేను అనుకోని విధంగా జయదేవ్‌ని షూట్ చేశాను_అదే ఆమె ప్రాణాలు తీసింది! తన చావుని చేతులారా తెచ్చిపెట్టుకుంది! శివరాంని చంపించే ఆలోచన ఆమెకి రాకపోతే చావు సంభవించేది కాదు! ......ఇదంతా ఆలోచిస్తుంటే నవ్వాలో, ఏడ్వాలో నా కర్థంగావడం లేదు.

ఆమె చేసిన పథకం ఆమెకే దెబ్బతీసింది. వీలుచిక్కినప్పుడల్లా నేను వేసిన ఎత్తుల్ని తెలివిగా చిత్తుచేసింది. కానీ నేను చేసిన ఒకే ఒక్క పొరపాటువల్ల ఆమె ప్రాణాలు కోల్పోయింది. అది నా తప్పుకాదు. ఆమె హార్ట్ పేషంట్ అని నాకు తెలీదు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్! ఆమె చనిపోయే ముందు ఏదైనా మాట్లాడిందా?"

"అవును. శంభూతో చెప్పింది. పోలీసులకి లొంగి పోయి జరిగిందంతా చెప్పమంది. ఇందులో తానొక్కతే దోషిననీ, మరెవరూ కాదనీ, శిక్షించవద్దని కూడ చెప్పింది."

పాపం, నళిని! కూతురి క్షేమంకోసం కాయశక్తులా పోరాడి శాశ్వతంగా కళ్ళు మూసింది. పోతూ పోతూ సుమిత్ర—శివరాంలని ఏకంచేసి, జయదేవ్‌ని బ్రతికించి (!), నన్ను హంతకుడిగా చేసి, నన్ను దక్కించేందుకు శంభూని వదిలిపోయింది.

ఆమె చావుకి కారకులెవరు? నేనా? స్వయంగా ఆమేనా? లేక సుమిత్రనా?

కానీ, ఆమెచేసుకున్న పథకమే ఆమె చావుకి కారణ మన్పిస్తోంది. అయితే శివరాంమీద నాకు అనుమానంగా వుంది—జయదేవ్ బ్రిడ్జిమీదికి రావడం కాకతాళీయంగా జరిగిందా లేక, ఇందులో శివరాం హస్తముందా? ఈ అను మానం తీర్చుకోవలసి వుంది.

బెడ్ దగ్గరికి నడిచి నళిని ముఖంలోకి చూశాను. ప్రశాంతంగా వుంది. ఆమె చూపుల్నీ, కంఠాన్నీ నేను అసహ్యించుకున్నందుకు ఇప్పుడు నా మీద నాకే అస హ్యంగా వుంది. నెమ్మదిగా ఆమె చెయ్యి అందుకుని మృదువుగా చుంబించాను.

ఆ తర్వాత వెనక్కి తిరిగి చూశాను.

"ఇన్‌స్పెక్టర్, ఇక మీ పని కానివ్వండి. నన్ను అరెస్ట్ చేయండి."

శివరాం ఛటుక్కున నా దగ్గరికి వచ్చాడు.

"దాని అంతటికీ కొంతవరకు నేను కూడా కారకుడ్ని. నన్ను క్షమించండి" అన్నాడతను.

"బాధ పడకండి. సుమిత్రని ఓదార్చండి" అన్నాను.

శంభూ మౌనంగా తలవంచుకుని ముందుకి నడిచాడు. అతని వెనక నేను నడిచాను. నా వెనక అధికారులు వచ్చారు. అందరం బయట జీపెక్కాం.

జీపు బయలుదేరాక నన్ను జయదేవ్ దగ్గరికి తీసుకెళ్ళ మని చెప్పాను.

హాస్పిటల్లో అతన్ని చూసేందుకు డాక్టర్ సులువుగానే అనుమతించాడు.

12

జయదేవ్ నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరిచి, బలహీనంగానవ్వి, వూరుకున్నాడు. నే నెవరినో చెప్పలేదు. సూటిగా అడిగాను. "మీరు బ్రిడ్జిమీదికి ఎందుకెళ్ళారు?"

"సుమిత్రతో ఒక ముఖ్య విషయం మాట్లాడేందుకు?"

"ఆమె రమ్మందా?"

"లేదు, నేనే తీసికెళ్ళాను."

"ఆమె మిమ్మల్ని ఎక్కడ కలిసింది?"

"సాయంత్రం ఆమె ఇంటికెళ్ళాను. ఆమెతో ఒక విషయం మాట్లాడాలని చెప్పి, ఆమె కార్లో బ్రిడ్జిమీదికి తీసుకొచ్చాను."

"బ్రిడ్జిమీదకి వెళ్ళమని మీ కెవరు చెప్పారు?"

అతను సూటిగా చూశాడు. "ఎందుకు? ఎవరూ చెప్పలేదు!"

"సుమిత్రతో ఏం మాట్లాడారు?"

"అది పర్సనల్ విషయం. ఇంతకీ మీ రెవరు?"

ఈసారి నేను సూటిగా చూశాను. "మిమ్మల్ని షూట్ చేసిన మనిషిని."

అతను కొయ్యబారి పోయాడు. "మీరు...నన్ను... షూట్..."

"యస్. యస్, మిస్టర్ దేవ్. మీ అదృష్టం బావుండక బ్రిడ్జిమీదకి వచ్చారు. అయినా దేవుడి దయవలన బ్రతికి బయటపడ్డారు. నా ప్లానంతా చెడగొట్టారు! నేను షూట్ చేయవల్సింది శివరాంని. కానీ, మిమ్మల్ని షూట్ చేసినట్టు తెలుసుకుని నళిని ప్రాణాలు విడిచింది!"

"ఓహ్ గాడ్! అదెలా జరిగింది...ఆమె—ఆమె చనిపోయిందా! ఎలా?"

"ఆమె చావుకి మీరూ, నేనూ, సుమిత్రా, శివరాం, చివరకు నళిని—ఏదో ఒక రకంగా కారకులం!"

"ఓహ్ గాడ్! ఆమె ఎలా చనిపోయింది?"

"గుండెపోటు వచ్చింది."

అతను గట్టిగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు. ఆ తర్వాత నెమ్మదిగా తెరుస్తూ అస్పష్టంగా గొణిగాడు. "శివరాంని మీ రెందుకు చంపాలనుకున్నారు?"

"సుమిత్ర అతన్ని ప్రేమించడం నళినికి యిష్టం లేదు."

"కానీ నాకు ఇష్టమే" అన్నాడతను. "ఆమె అతన్ని ప్రేమిస్తున్నట్టు నాకు తెలుసుగానీ నళినికి చెప్పలేదు. ఈ రోజు సుమిత్రతో చర్చించి చెప్పాలనుకున్నాను.

"సుమిత్రని చేసుకోడం నా కిష్టంలేదు. నాకావలసింది ఆమె ఆస్తికాదు, ప్రేమ. దాన్ని బలవంతంగా పొందలేను. నేనేదీ బలవంతంగా పొందను. సరే, మీరిక

వెళ్ళండి. నే నేదీ వివరించే స్థితిలో లేను. విశ్రాంతి కావాలి, విశ్రాంతి!''

నేను మాట్లాడకుండా వెనక్కి తిరిగివచ్చి జీపెక్కాను.

వూహాకీ వాస్తవానికీ చాలా దూరం వుంటుంది. మనం వూహించిందంతా వాస్తవంలో ఆచరణలో పెట్టడం కష్టం. నళిని వూహలూ, ఆశయాలూ ఆచరణలో పెట్టేందుకు పనికిరావని తెలిసినా, నేనేమీ చేయలేని పరిస్థితిలో చిక్కుకోవడం వలన అంతా తారుమారైంది.

నళిని మరణించింది. ఆమె ఆశయం నెరవేరలేదు' సుమిత్ర శివరాంలని యిష్టపూర్వకంగా ఏకం చేసింది' జయదేవ్ బ్రతికాడు.

అయినా, నేను జైలుకెళ్ళాలి. శిక్ష అంత తీవ్రమయినది కాకపోయినా స్వల్పంగానైనా అనుభవించాలి. అది నేను బుద్ధిపూర్వకంగా చేసిన హత్యాప్రయత్నం కాదు. తప్పనిసరి పరిస్థితిలో ఒకరి బలవంతం వల్ల చేశాను. అందుకు నాకు సాక్షిగా శంభూ వున్నాడు.

ఏదేమైనా నేను కొంతకాలం ఏ సమస్యలు లేకుండా విశ్రాంతిగా గడపాలి. అందుకు జైలు సరైన స్థానం.

అయితే నేను బయటికి వచ్చేవరకు చిత్రకి బ్రతుకు తెరువు ఏమిటన్నది జవాబు దొరకని ప్రశ్న.

—: ఐపోయింది :—